

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருவரங்கத் திவ்ய தம்பதிகளின் ஸ்வீகாரப் புத்திரரான
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்

(உத்தர பாகம் – மூலம், பொருள், விளக்கம்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

”ஸ்ரீஅஹோபிலதாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

Email: sridharan_book@yahoo.co.in

1. ஹர்த்தும் தம: ஸத் அஸதீ விவேக்தும் ஈச:

மாநம் ப்ரதீபம் இவ காருணிக: ததாதி

தேந அவலோக்ய க்ருதிந: பரிபுஞ்ஜதே தம்

தத்ர ஏவ கேபி சபலா: சலபீபவந்தி

பொருள் – மிகவும் கருணை நிறந்தவனான பெரியபெருமாள், நம்முடைய அஜ்ஞானம் என்னும் இருளை நீக்குவதற்காகவும், சரி-தவறு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து ஏற்பதற்கான விவேகம் பெறுவதற்காகவும் சாஸ்த்ரம் என்பவற்றை ஒரு விளக்கு போன்று அளித்துள்ளான். புண்ணியம் செய்தவர்கள், அந்த விளக்கைக் கொண்டு பெரியபெருமாளை அறிந்து கொள்கின்றனர். விவேகம் அற்றவர்கள், விட்டில்பூச்சிகள் போன்று அந்த விளக்கிலேயே மடிகின்றனர்.

விளக்கம் – இங்கு, விளக்கில் விழுந்து மடிகின்றனர் என்பதன் பொருள் என்ன? சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள கருத்துக்களுக்கு, முரணான அர்த்தம் கற்பித்து, வீண்வாதம் செய்து, உண்மையான தத்துவத்தை ஆராயாமல் உள்ள நிலையே இவ்விதம் கூறப்படுகின்றது. ஆக, இதன் மூலம் சாஸ்த்ரங்களை ஏற்காதவர்களும், வேதங்களை ஒப்புக்கொண்டாலும் அவற்றுக்கு முரணான பொருள் கற்பிப்பவர்களும் கூறப்பட்டனர்.

2. யா வேத பாஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: அர்ஹத் ஆதே:

வேதேஷு யா: காச்ச குத்ருஷ்டய: தா:

ஆகஸ்க்ருதாம் ரங்கநிதே த்வத் அத்வநி

அந்தம் கரண்ய: ஸ்ம்ருதவாந் மநு: தத்

பொருள் – திருவரங்கனே! வேதங்களை ஒதுக்கித்தள்ளும் சில ஸ்ம்ருதிகள் உள்ளன (இவை வேதபாஹ்யர்கள் எனப்படும் ஜைனர்கள் கூறும் கருத்துக்கள்). வேதங்களுக்கு விபரீதமான பொருள் கூறுகின்ற சில ஸ்ம்ருதிகள் உள்ளன (இவை குத்ருஷ்டிகள் எனப்படும் கபிலர் போன்றவர்கள் கூறும் வாதங்கள்). இப்படிப்பட்டவை செய்வது என்ன? உன்னை அடையக் கூடிய மார்க்கத்திற்கு மயக்கம் என்னும் தடைகள் ஏற்படுத்தக்கூடியவை என்று மநு மஹரிஷி தன்னுடைய ஸ்ம்ருதியில் கூறினார்.

3. ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமதந பச்யதோ ஹரத்வாத்
நிர்த்தோஷ ச்ருதி விமதேச்ச பாஹ்யவர்த்ம
துஸ்தர்க்க ப்ரபவதயா ச வக்த்ரு தோஷ
ஸ்ப்ருஷ்ட்யாச ப்ரஜஹதி ரங்கவிந்த வ்ருத்தா:

பொருள் – பெரியகோயிலில் கண்வளரும் அழகியமணவாளா! வேதபாஹ்யர்கள் (ஜைனம் முதலானவர்கள்) செய்வது - தாங்கள் தங்களது கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையே இல்லை என்று மறுக்கின்றனர்; எந்தவிதத்திலும் குற்றம் என்பது சிறிதும் இல்லாத வேதங்களுக்கு மாறுபாடான கருத்துக்களைக் கூறியபடி உள்ளனர்; சரியான வாதங்களைக் கொண்டு வாதாடாமல், துர்வாதங்களைத் துணை கொள்கின்றனர்; தவறான ஞானம், வஞ்சனை மிகுந்த சொற்கள் போன்ற பலவிதமான தோஷங்களுடன் இவர்களின் நூல்கள் உள்ளன - இப்படிப்பட்ட காரணங்களால், வைதிகர்கள் வேதபாஹ்யர்களைப் புறக்கணிக்கின்றனர்.

4. அவயவிதயா இதம் குர்வாணை: பஹி: கரணை: வபு:
நிரவயவக: அஹங்கார அர்ஹ: புமாந் கரண அதிக:
ஸ்புரதி ஹி ஜநா: ப்ரத்யாஸத்தே: இமௌ ந விவிஞ்சதே
தத் அதிகுருதாம் சாஸ்த்ரம் ரங்கேச தே பரலோகிநி

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! இந்த சரீரம் என்பது, பலவிதமான அவயவங்களுடன் (உடல் உறுப்புகள்) கூடியுள்ளது. ஆகவே இந்த உடலானது, “இது” என்று கூறப்படுவதாக, இந்தரியங்களினால் விளங்கப்படுவதாக உள்ளது. ஆனால், ஜீவாத்மா என்பது, அவயவங்கள் அற்றதாக உள்ளது. ஆகவே ஜீவாத்மாவானது, “அஹம்” என்று கூறப்படுவதாக, இந்தரியங்களுக்கு உட்படாத ஒன்றாக உள்ளது. இப்படியாக உடலும், ஆத்மாவும் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கிய தொடர்புடன் உள்ளதாகத் தோன்றுவதால், விவேகம் இல்லாதவர்களால் இவற்றைத் தனியே பிரித்து அறிய இயலவில்லை. ஆனால் இந்த வேறுபாட்டை, சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப்படியாக ஜீவாத்மாவைப் பற்றி அறியலாம்.

விளக்கம் – சார்வாக மதத்தினர், கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பதை மட்டுமே உண்மை என்று ஏற்பார்கள். ஜீவாத்மா விஷயத்தில், இப்படிப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷம் இல்லை என்பதால், அவர்கள் அந்தக் கருத்தை ஏற்க மறுக்கின்றனர். இதற்கான பதிலைக் கூறுகிறார்.

5. ப்ரத்யக்ஷா ச்ருதி: அர்த்த தீ: ச ந ததா தோஷா: தத் அர்த்த: புந:

தர்ம அதர்ம பர அவா ஈச்வரமுக: ப்ரத்யக்ஷ பாத்ய: ந ச

தத் சார்வாகமதே அபி ரங்கரமண ப்ரத்யக்ஷவத் ஸா ப்ரமா

யோக உந்மிலீததீ: தத் அர்த்தம் அதவா ப்ரத்யக்ஷம் ஈக்ஷேத ஸ:

பொருள் – வேதங்கள் காதுகளுக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகவே உள்ளன. அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்களும் நம்முடைய அந்தகரணத்திற்குப் (அந்தகரணம் = சித்தம், புத்தி, மனம், அஹங்காரம்) ப்ரத்யக்ஷமாகவே உள்ளன. இப்படிப்பட்ட வேதங்களில் ப்ரத்யக்ஷமான தோஷங்கள் ஏதும் இல்லை. வேதங்களில் கூறப்படும் தர்மம், அதர்மம், ஈச்வரன், மற்ற தேவதைகள் போன்ற பலவும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் எந்த பாதிப்பையும் அடைவதில்லை. ஆகவே ஸ்ரீரங்கநாதா! சார்வாகனுக்கும், ச்ருதிகளே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் போன்ற ப்ரமாணங்களாகின்றன. சார்வாகன் தன்னுடைய யோகத்தினால் தெளிந்த புத்தியை அடைந்தவனாக, மேலே கூறப்பட்ட வேதங்களில் அர்த்தங்களைப் ப்ரத்யக்ஷமாகவே காண இயலும்.

6. ந ஸத் அஸத் உபயம் வா ந உபயஸ்மாத் பஹிர் வா

ஜகத் இதி ந கிலைகாம் கோடிம் ஆடிகதே தத்

இதி ந்ருபதி ஸர்வம் ஸர்விகாத: நிஷேதந்

வரத ஸுகதபாச: சோரலாவம் விலால்ய:

பொருள் – (சூன்யவாதிகளைத் தள்ளுகிறார்) வரங்கள் அளிக்கின்ற அழகியமணவாளா! நாம் கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாக உணரக்கூடிய இந்த உலகமானது – இருப்பதும் அல்ல (ஸத்), இல்லாமல் உள்ளதும் அல்ல (அஸத்), ஸத்-அஸத் என்ற இரண்டும் அல்ல, ஸத்-அஸத் என்ற இரண்டும் அல்ல என்று கூறப்படுவதும் அல்ல; ஆக மேலே உள்ள நான்கு பிரிவுகளில் எந்த ஓர் எல்லையையும் இந்த உலகமானது அடைவது இல்லை – இப்படியாக, எந்த ஓர் ஆதாரமும் இல்லாமல் பௌத்தர்கள் வாதம் செய்கின்றனர். அனைத்தும் இல்லை, இப்போது இல்லை, எப்போதும் இல்லை என்று கூறியபடியே இவர்கள் உள்ளனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் திருடர்களைப் போன்று வெட்டுவதற்குத் தகுந்தவர்களே ஆவர்.

7. ப்ரதீதி: சேத் இஷ்டா ந நிகில நிஷேத: யதி ந க:

நிஷேத்தாதோ ந இஷ்டா ந்ருபதி நிஷேத: ஸதுபதௌ

நிஷேத அந்யத் ஸித்த்யேத் வரத கட பங்கே சகலவத்

ப்ரமா சூந்யே பக்ஷே ச்ருதி: அபி மதே அஸ்மிந் விஜயதாம்

பொருள் – (சூன்யவாதிகளைத் தகுந்த ப்ரமாணம் கூறித் தள்ளுகிறார்) ”அனைத்தும் சூன்யம்” என்ற வாதமானது உண்மை என்று கூறப்பட்டால், அந்த வாதமானது அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் பொருந்தாது (காரணம் “அனைத்தும் சூன்யம்” என்று அனைத்தையும் கூறும்போது, அந்த வாதமும் சூன்யமாகிவிடும் அல்லவோ?). இந்தக் குறையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள, ”அனைத்தும் சூன்யம்” என்பது உண்மை அல்ல என்று கூறினால், சூன்யவாதமே இல்லை என்றாகிறது. ஆக எப்படிக் கொண்டாலும் “நாஸ்தி” என்று கூறும் சூன்யவாதம் பொருந்தவில்லை. ஒரு உபாதியை முன்னே நிறுத்திக் கூறினாலும், மற்றொரு பொருள் மூலம், அந்த வாதமும் நீங்கி விடுகிறது – குடம் உடைந்தாலும் அதன் சில்லுகள் உள்ளது போன்றாகும் (இதனை விளக்குவோம் – ”ஒரு பொருள் இங்கு இல்லை” என்று கூறும்போது, அந்தப் பொருள் வேறு ஓர் இடத்தில் உள்ளது என்பது வெளிப்படுகிறது; “ஒரு பொருள் இப்போது இல்லை” என்று கூறும்போது, அந்தப் பொருள் வேறு ஒரு காலத்தில் உள்ளது என்று வெளிப்படுகிறது). வரம் தரும் நம்பெருமானே! இப்படியாக சூன்யவாதமானது ஏற்க இயலாமல் போவதால், வேதங்களே ப்ரமாணங்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

8. யோகாசார: ஜகத் அபலபதி அத்ர ஸௌத்ராந்திக: தத்

தீவைசித்ர்யாத் அநுமிதி பதம் வக்தி வைபாஷிகஸ்து

ப்ரத்யக்ஷம் தத் க்ஷணிகயதி தே ரங்கநாத த்ரய: அபி

ஜ்ஞாந ஆத்மத்வ க்ஷண பிதுரதே சக்ஷதே தாந் க்ஷிபாம:

பொருள் – அழகிய மணவாளனே! பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்த யோகசாரன் கூறுவதைக் கேட்டாயா? அவன் இந்த உலகத்தையே இல்லை என்று கூறுகிறான். இவர்களில் உள்ள ஸௌத்ராந்திகள் என்பவன் இந்த உலகமானது பலவகையான அனுமானங்கள் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள, அனுமான ஹேது என்கிறான். வைபாஷிகள் என்பவன் நாம் கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உலகத்தை, நொடிக்கு நொடி அழியக்கூடியது என்று கூறுகிறான். ஆக மேலே கூறப்பட்ட மூவரும் – ஞானம் என்பதே ஆத்மா என்றும், ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா இல்லை என்றும், இந்த உலகம் க்ஷணநேரத்தில் மாறுகிறது என்றும் – முரணாகக் கூறுகின்றனர். இவர்களை நாம் கண்டிக்கிறோம்.

விளக்கம் – இந்த ச்லோகத்தில் பௌத்தமதத்தின் மூன்று பிரிவுகளான – யோகசாரன், ஸௌத்ராந்திகள், வைபாஷிகள் ஆகிய மூவரையும் கண்டிக்கிறார்.

9. ஜகத் பங்குரம் பங்குரா புத்தி: ஆத்மா இதி
அஸத் வேத்த்ரு அபாவே ததா வேத்ய வித்த்யோ:
க்ஷண த்வம்ஸதச் ச ஸ்ம்ருதி ப்ரத்ய பிஜ்ஞா
தரித்ரம் ஜகத் ஸ்யாத் இதம் ரங்கசந்த்ர

பொருள் – திருவரங்கத்தின் குளிர்ந்த சந்திரன் போன்ற பெரியபெருமானே! “இந்த உலகமானது க்ஷண நேரமே நீடிக்கும்; க்ஷண நேரம் மட்டுமே நீடிக்கும் ஞானம் என்பதே ஆத்மாவாகும்” – என்று கூறப்படுபவை தவறானவை ஆகும். எப்படி? இவர்கள் வாதத்தின்படி - ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அறிபவன் என்பவன் இல்லை என்றாகிறது; இவ்விதம் அறியப்பட்ட பொருள்கள், இப்படியாக அடையும் அறிவு ஆகிய அனைத்தும் க்ஷண நேரமே என்றாகிறது. இப்படிக் கொண்டால் இந்த உலகம் என்பது ஸ்ம்ருதி போன்றவை அற்றதாகிவிடும்.

10. அஹம் இதம் அபிவேத்மி இதி ஆத்ம வித்த்யோ: விபேதே
ஸ்புரதி யதி தத் ஐக்யம் பாஹ்யம் அபி ஏகம் அஸ்து
ப்ரமிதி: அபி ம்ருஷா ஸ்யாத் மேய மித்யாத்வ வாதே
யதி ததபி ஸஹேரந் தீர்க்கம் அஸ்மத் மத ஆயு:

பொருள் – “நான் இதனை அறிந்துகொள்கிறேன்” என்ற சிந்தனையின் மூலமே ஆத்மாவிற்கும் ஞானத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை தெளிவாகிறது. இவை இரண்டும் ஒன்றே என வாதம் செய்யும்போது, இவை இரண்டின் மூலம் அறியப்படும் விஷயம் மட்டும் ஏன் விலக்கப்படவேண்டும், மூன்றும் ஒன்றே எனக் கூற வேண்டியதுதானே! இதற்கு அவர்கள், “அனைத்தும் பொய்” என்று கூறினால், அறியப்படும் வஸ்துவும் பொய் என்றாகிறது (பொய்யான வஸ்துவை அறியச் செய்யும் ஞானமும் பொய் என்றாகிறது). இதற்கு மாறாக, அறியப்படும் வஸ்து உண்மை என்று கூறினால், “அனைத்தும் பொய்” என்னும் அவர்களின் அடிப்படையே தகர்ந்தது. ஆக எப்படிக் கொண்டாலும் நமது மதம் தீர்க்கமான ஆயுள் கொண்டதாகிவிட்டது.

11. ஏதத் ராமாஸ்த்ரம் தளயது கலிப்ரஹ்ம மீமாம்ஸகாந் ச
ஜ்ஞுப்தி: ப்ரஹ்ம ஏதத் ஜ்வலத் அபி நிஜ் அவித்யயா பம்ப்ரமீதி
தஸ்ய ப்ராந்திம் தாம் ச்லதயதி ஜித அத்வைத வித்ய: து ஜீவ:
யத் யத் த்ருச்யம் விததம் இதி யே ஜ்ஞாபயாஞ்சக்ரு: அஜ்ஞா:

பொருள் – (அத்வைத வாதங்களைக் கண்டிகிறார்) குணங்கள் அற்ற, ஞானமயமானது ப்ரஹ்மம் (நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம); ப்ரஹ்மம் தானே வெளிப்படும் தன்மை கொண்டுள்ளபோதிலும், தன்னுடைய அவித்யை காரணமாக மறைந்து நிற்கிறது; ஜீவாத்மா செய்வது என்னவெனில் – “தத் த்வம் அஸி, அஹம் ப்ரஹ்ம” முதலான வாக்யங்களின் உதவி கொண்டு, ஞானம் பெற்று, ப்ரஹ்மத்தின் அவித்யையை விலக்குகிறான்; கண்ணில் நாம் காணக்கூடிய அனைத்தும் பொய்யானது – இப்படியாகப் பல தவறான கருத்துக்களை அஜ்ஞானிகள் பலர் வெளிப்படுத்தினர். கலிபுருஷனே வடிவம் எடுத்து வந்தது போன்ற மஹாபாபிகளான இவர்கள், இவ்விதம் தவறாக ப்ரஹ்ம விசாரணை செய்தனர். இதுவரை மேலே கூறப்பட்ட ச்லோகங்களானவை, விரோதிகளை குறி தவறாமல் வீழ்த்தும் இராமபாணம் போன்று, இவர்களின் வாதங்களைக் கண்டித்துவிடும்.

விளக்கம் – அத்வைதிகளின் கருத்துப்படி, ப்ரஹ்மம் என்பது அவித்யையால் மூடப்பட்டு, ஜீவனாகத் தன்னை நினைத்தபடி உள்ளது. இந்த அவித்யை என்னும் அறியாமை விலகும்போது, மேகம் நீங்கு சூரியன் புலப்படுவதுபோல், ப்ரஹ்மம் தன்னை உணர்ந்து கொள்கிறது. ஆக, அனைத்து ஜீவன்களும் ப்ரஹ்மமே, தான் ப்ரஹ்மம் என்று உணர்ந்தவுடன் ஜீவன் என்பது ப்ரஹ்மமாகி விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம் எந்தவிதமான குணங்களும் அற்றது. இந்த வாதங்களைத் தகர்க்கிறார்.

12. அங்கீக்ருத்ய து ஸப்த பங்கி குஸ்ருதிம் ஸ்யாத் அஸ்தி நாஸ்தி ஆத்மிகாம்
விசுவம் த்வத் விபவம் ஜகத் ஜிநமதே நைகாந்தம் ஆசக்ஷதே
பிந்நாபிந்நம் இதம் ததா ஜகதுஷே வந்த்யா மம அம்பா இதிவத்
நூத்ந ப்ரஹ்மவிதே ரஹ: பரம் இதம் ரங்கேந்த்ர தே சக்ஷதாம்

பொருள் – (ஐஜனர்களின் வாதங்களைத் தள்ளுகிறார்) ஸ்ரீரங்கநாதா! இருக்கும், இல்லாமல் இருக்கும், இருக்கவும் இருக்கும் இல்லாமலும் இருக்கும் என்பது போன்ற ஏழு விதமான வாதங்களை முன்னே வைத்து ஐஜனர்கள் செய்வது என்ன – உன்னுடைய விபூதியாக உள்ள அனைத்து உலகங்களையும் தங்கள் தவறான வாதங்களுக்கு இலக்காக்கி விடுகின்றனர். மேலும் சிலர் இந்த உலகங்களை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும், இந்த உண்மை புரிந்துவிட்டால் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உலகத்திற்கும் வேறுபாடு இல்லை என்றும் ஏதேதோ கூறுகின்றனர். இவர்களின் சொற்கள் எப்படி உள்ளது என்றால் – எனது தாய் மலடி – என்று அவர்களே கூறுவது போன்று உள்ளது.

இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஜைனர்கள் தங்களது மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்ய உபதேசங்களைச் செய்யட்டும் (நமக்கு அவசியம் இல்லை).

13. கணசர சரணாசெஷுள பிஷுமாமொள குதர்க்கை:
 ச்ருதிசிரஸி ஸுபிஷுமம் த்வத் ஜகத் காரணத்வம்
 அணுஷு விபரிணாம்ய வ்யோமபூர்வம்ச கார்யம்
 தவ பவத் அநபேஷும ரங்கபர்த்த: ப்ருவாதே

பொருள் – (நெயாயிகர், வைசேஷிகர் ஆகியோரின் வாதங்களைக் கண்டிக்கிறார்) திருவரங்கனே! வேதங்களின் தலைப்பகுதி என்று கூறப்படும் வேதாந்தங்கள் உன்னையே அனைத்தின் காரணமாக்கக் கூறுகின்றன. இப்படி உள்ளபோது கணாதரும், கௌதமரும் செய்வது என்ன? தவறான வாதங்களைப் பிச்சையாகப் பெற்று நின்றனர். அனைத்திற்கும் பரமானுக்களே காரணம் என்றும், உன்னுடைய செயல்பாடான அனைத்தையும் உன்னுடைய தொடர்பு அற்றவை என்றும் கூறுகின்றனர்.

விளக்கம் – கணாதர் ஏற்படுத்தியது வைசேஷிக மதம், கௌதமர் ஏற்படுத்தியது ந்யாய மதம் ஆகும். இவர்களின் மதத்தின்படி, ஈச்வரன் ஜகத்தின் உபாதானக் காரணம் அல்ல, அனைத்தும் பரமானுக்களே என்பதாகும். உபாதானக் காரணம் என்றால் என்ன? ஒரு பொருளுக்கு – நிமித்த காரணம், உபாதானக் காரணம் மற்றும் ஸஹகாரி காரணம் என்னும் மூன்று உண்டு. நிமித்த காரணம் என்றால், அந்தப் பொருளை மாறுபாடு அடையும்படிச் செய்யும் வஸ்துவாகும். உபாதானக் காரணம் என்றால், அந்த மாறுபாட்டிற்கு உபயோகப்படும் மூல வஸ்துவாகும். ஸஹகாரி காரணம் என்றால், அந்த மாறுபாட்டிற்குத் துணை நிற்கும் வஸ்துவாகும். உதாரணமாக பானையை எடுத்துக் கொண்டால் – நிமித்த காரணம் = குயவன், உபாதானக் காரணம் = மண், ஸஹகாரி காரணம் = பாளை சுழற்றும் சக்கரம். இவர்களின் வாதத்தின்படி ஈச்வரன் நிமித்த காரணமோ, உபாதானக் காரணமோ அல்ல என்பதாகும். இது வேத வாக்யங்களுக்கு முரணானது ஆகும். பிஷுமாமொள என்றால், மிகுந்த ஐச்வர்யம் உள்ளபோதிலும், பிச்சை எடுத்தல் என்பதாகும் – இதன் கருத்து, உயர்ந்த கருத்துக்களை உபனிஷத்துக்கள் முழங்கியபடி இருக்க, தவறான வாதங்களின் பின்னே செல்வது என்பதாகும்.

14. வேதே கர்த்ரு ஆதி அபவாத் பலவதி ஹி நயை: தவத் முகே நீயமானே
 தத் மூலத்வேந மாநம் ததிதாத் அகிலம் ஜாயதே ரங்கதாமந்
 தஸ்மாத் ஸாங்க்யம் ஸயோகம் ஸபசுபதிமதம் குத்ரசித் பஞ்சராத்ரம்
 ஸர்வத்ர ஏவ ப்ரமாணம் தத் இதம் அவகதம் பஞ்சமாத் ஏவ வேதாத்

பொருள் – திருவரங்கத்தில் கண்வளர்பவனே! யாராலும் இயற்றப்படாதது என்பதால் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதான வேதங்கள், பலவிதமான ந்யாயங்களால் (ஸர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயந்யாயம், ஸர்வசாகா ப்ரத்யயந்யாயம்) உன்னையே பரமாகக் கொண்டுள்ளன. இப்படிப்பட்ட வேதங்கள் தவிர உள்ள பல நூல்களும் ப்ரமாணங்கள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. ஆயினும், அவை வேதங்களில் உள்ள பகுதிகளைத் தங்களுக்குள் கொண்டு, வேதங்களுக்கு முரண்பாடு இல்லாமல் கூறும் என்றால், அவையும் உனது விஷயத்தில் ப்ரமாணங்கள் ஆகின்றன. இந்தக் காரணத்தினால் – யோகசாஸ்த்ரம் மற்றும் பாசுபத மதத்துடன் கூடியுள்ள ஸாங்க்ய மதமானது, உன் விஷயத்தில் ஓரளவு ப்ரமாணமாக உள்ளது. ஆனால் பாஞ்சராத்ரம் உனது விஷயத்தில் முழுப் ப்ரமாணமாகவே உள்ளது. இந்த விஷயமானது ஐந்தாம் வேதம் என்று போற்றப்படும் மஹாபாரதத்தின் மூலம் அறியலாம்.

15. ஸஞ்சஷ்டே ந ஈச்வரம் த்வாம் புருஷ பரிஷதி ந்யஸ்ய யத்வா ஆந்யபர்யாத்

ஸாங்க்ய: யோகீ ச காக்வா ப்ரதிபலநம் இவ ஐச்வர்யம் ஊசே கயாசித்

பிசுஷுள சைவ: ஸுராஜம்பவம் அபிமநுதே ரங்கராஜ அதிராகாத்

த்வாம் த்வாம் ஏவ அப்யதா: த்வம் நநு பர விபவ வ்யூஹந ஆட்யம் பவிஷ்ணும்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! ஸாங்க்யர்கள் உன்னை சேதநன் என்று கொள்கின்றனர். ஆகையாலே உன்னை இச்ச்வரன் என்று ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. பதஞ்ஜலியும் யோகம் என்னும் கருத்தால் உனது ஐச்வர்யத்தை ஒப்புக் கொள்ளாமல் இருந்தான். சைவர்கள் பிசுஷு எடுப்பவனான ருத்ரன் மீது உள்ள அன்பு காரணமாக, உன்னை ஈச்வரன் என்று ஏற்காமல், ருத்ரனை இவ்விதம் கூறியபடி உள்ளனர். இப்படி உள்ளபோது நீ செய்தது என்ன? பரவாஸுதேவனாகவும், ஸங்கர்ஷணன் முதலான வ்யூஹங்களாகவும், இராமன் – க்ருஷ்ணன் முதலான விபவங்களாகவும் உனது ஸ்வரூபத்தை விளக்கி, நீயே ஈச்வரன் என்று விளக்கினாய் அல்லவா?

16. இதி மோஹந வர்த்மநா த்வயா அபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்யே

அத வைதிகவர்ம வர்மிதாநாம் மநிதாஹே குத்ருசாம் கிம் ஈச வர்த்ம

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! மற்றவர்களை மயக்கும் விதமாக இப்படிப்பட்ட பலவிதமான மதங்களை நீயே உண்டாக்கினாய். இவ்விதம் இவை உனது படைப்பாகவே இருந்தாலும், இந்த வேதபாஹ்ய மதங்களை நான் துச்சமாகவே எண்ணுகிறேன். மேலும் தாங்கள் வைதிகர்கள் என்னும் வெளிவேடம் பூண்டபடி உள்ள குத்ருஷ்டிகளின் (குத்ருஷ்டிகள் =

அத்வைதிகள் முதலானோர்) உபதேசங்களை எனது உள்ளத்தால் கூட நான் நினைப்பேனோ?

17. ஸம்ஸ்காரம் ப்ரதிஸஞ்சரேஷு நிததத் ஸர்க்கேஷு தத்ஸ்மாரிதம்
ரூபம் நாம ச தத்தத் அர்ஹ நிவஹே வ்யாக்ருத்ய ரங்காஸ்பத
ஸுப்த உத்புத்த விரிஞ்ச பூர்வ ஜகதாம் அத்யாப்ய தத்தத் ஹிதம்
சாஸத் நஸ்ம்ருத கர்த்ருகாந் வஹஸி யத் வேதா: ப்ரமாணம் தத:

பொருள் – (இந்தச் ச்லோகத்தின் மூலம் வேதங்களே அனைத்திற்கும் ப்ரமாணம் என்று கூறுகிறார்). ஸ்ரீரங்கநாதா! ப்ரளய காலத்தின்போது அனைத்து வேதங்களையும் நீ உன் பக்கம் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்கிறாய். ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன், பலவிதமான வஸ்துக்களுக்கு அவற்றின் பெயர், ரூபம் ஆகியவற்றை நினைவில் கொண்டுவந்து ஸ்ருஷ்டிக்கிறாய். இப்படியாக அந்தந்த வஸ்துவை இந்த உலகில் ஏற்படுத்துகிறாய். உறங்கியபடி உள்ள ப்ரம்மன் போன்ற ஜீவன்களை எழுப்பி, இவற்றை அவர்களுக்கு உபதேசிக்கிறாய். அவரவர்களுக்கு நன்மை எது என்று ஆராய்ந்து நீ நியமிக்கிறாய். இப்படியாக “யார் இவற்றை உண்டாக்கியது” என்று தெரியாமல் உள்ள வேதங்களை நீ நிர்வாஹம் செய்தபடி உள்ளாய். இப்படியாக அந்த வேதங்கள் உயர்ந்த ப்ரமாணங்கள் ஆகின்றன.

18. சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகம: வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம்
சந்த: சந்தஸ்திதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யேஸ்திஷம் ரங்கநாத
கல்பே அனுஷ்டாநம் உக்தம் ஹி உசிதகமிதயோ: ந்யாய மீமாம்ஸயோ: ஸ்யாத்
அர்த்த வ்யக்தி: புராண ஸ்ம்ருதிஷு தத் அனுகா: த்வாம் விசிந்வந்தி வேதா:

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்களின் ஆறு அங்கங்களாக – சீக்ஷா, வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தோவிசிதி, கல்பஸூத்ரம் மற்றும் ஜ்யேஸ்திஷம் உள்ளன. இவற்றில் சீக்ஷை என்பது அக்ஷரங்களின் உச்சரிப்பு முதலானவற்றைக் கூறுகிறது. வ்யாகரணம் மூலம் பதங்களின் இலக்கணமும், நிருக்தி மூலமாக அந்தப் பதங்களின் அர்த்தப் ப்ரயோகங்களும் விளக்கப்படுகின்றன. சந்த சாஸ்த்ரம் மூலமாக – காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி மற்றும் ஜகதீ என்னும் ஏழு சந்தஸ்ஸுகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஜ்யேஸ்திஷம் மூலம் அனுஷ்டான காலங்கள் நிர்ணயம் செய்யப்படுகின்றன. கல்பஸூத்ரம் மூலம் அனுஷ்டான விதிமுறைகள் கூறப்பட்டன. வைதிக மார்க்கத்திற்கு உபாயமாக உள்ள ந்யாயம், மீமாம்ஸை, புராணங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் முதலானவை மூலம் வேதங்களின் ஆழ்பொருள் புலப்படும். இப்படியாக மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றாலும் சூழப்பட்டு நிற்கும் வேதங்கள் உன்னை எப்போதும் தேடியபடியே உள்ளன.

19. ஆதெள வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதி: உபகுருதே ஸ இதிஹாஸை: புராணை:
 ந்யாயை: ஸார்த்தம் த்வத் அர்ச்சா விதிம் உபரி பரிஷீயதே பூர்வபாக:
 ஊர்த்வ: பாக: த்வத் ஈஹா குண விபவ பரிஜ்ஞாபநை: த்வத் பத ஆப்தெள
 வேத்ய: வேதை: ச ஸர்வை: அஹம் இதி பகவந் ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்கள் தங்களுக்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணங்களும் அவசியம் இல்லாமல், தங்களுக்குத் தாங்களே ப்ரமாணங்களாக உள்ளன. இந்த வேதங்களுக்கு - இதிஹாஸம், புராணம், பூர்வ மீமாம்ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை முதலானற்றுடன் கூடிய ஸ்ம்ருதிகள் – வேதவரிகளின் பொருளை விளக்கும் விதமாக பெரும் உபகாரம் செய்தபடி உள்ளன. வேதத்தின் பூர்வபாகம் என்னும் கர்மகாண்டம், உன்னுடைய திருவாராதன முறைகளைத் தெளிவாக ஓதியபடி உள்ளன. உபனிஷத்துக்கள் என்னும் ஞானகாண்டம், உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள், விபூதிகள் முதலானவற்றைக் குறித்துக் கூறுகின்றன. இதனால் உபனிஷத்துக்கள் உன்னுடைய திருவடிகளை அண்டுவதிலேயே குறியாக உள்ளன. "இப்படியாக அனைத்து வேதங்களின் மூலமும் நானே அறியப்படுகிறேன்", என்று நீயே அருளிச் செய்தாய் அல்லவோ?

20. க்ரியா தத்சக்தி: வா கிம் அபி தத் அபூர்வம் பித்ருஸூர
 ப்ரஸாத: வா கர்த்து: பலத: இதி ரங்கேச குத்ருச:
 த்வத் அர்ச்சா இஷ்டா பூர்த்தே பலம் அபி பவத் ப்ரீதிஜம் இதி
 த்ரயீ வ்ருத்தா: தத்தத் விதி: அபி பவத் ப்ரேரணம்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! அத்வைதம் முதலான குத்ருஷ்டிகள் கூறுவது – “யாகம் போன்ற கர்மங்கள், அந்தக் கர்மங்களின் சக்தி, அந்தக் கர்மங்கள் மூலம் உண்டாகும் அபூர்வம் என்னும் பலன், பித்ருக்களின் அனுக்ரஹம், தேவர்களின் அனுக்ரஹம் ஆகியவை மட்டுமே கர்மம் இயற்றுபவர்களுக்கு, அந்தக் கர்மத்திற்கான பலனை அளிக்கின்றன (ஸர்வேச்வரன் அல்லன்)” – என்பதாகும். ஆனால் சிறந்தவர்கள் கூறுவது – “குளம் வெட்டுதல் முதலான நற்செயல்கள் (இவை இஷ்டா பூர்த்தம் எனப்படுகிறது) உன்னுடைய ஆராதனமாக உள்ளன, இந்த ஆராதனம் மூலம் உண்டாகும் பலன் என்பது உனது மகிழ்வால் உண்டாகிறது, இப்படிப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றும் விதிமுறைகள் உன்னுடைய கட்டளைகளாகவே உள்ளன” – என்பதாகும்.

21. ஆஜ்ஞா தே ஸநிமித்த நித்ய விதய: ஸ்வர்க்காதி காம்யத்விதி:
 ஸ: அநுஜ்ஞா சடசித்த சாஸ்த்ர வசதா உபாய: அபிசார ச்ருதி:
 ஸர்வீயஸ்ய ஸமஸ்த சாஸிது: அஹோ ஸ்ரீரங்க ஸர்வஸ்வ! தே
 ரக்ஷா ஆகூத நிவேதிநீ ச்ருதி: அஸௌ த்வத் நித்ய சாஸ்தி: தத:

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! நித்ய கர்மங்கள், நைமித்திக கர்மங்கள், இவற்றைப் பற்றிய விதிமுறைகள் ஆகியவை உன்னுடைய ஆணையாகவே உள்ளன. ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றை அளிக்கவல்ல காம்யகர்மங்கள் குறித்த விதிமுறையானது, “விருப்பம் இருந்தால் இயற்றலாம்”, என்னும்படி அமைந்ததாகும். விரோதிகளை அழிக்கும் வலிமையுடைய ச்ருதிகளானவை, எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சத்தையும் சாஸ்திர வழிகளில் ஈடுபடுத்தவல்ல உபாயங்களாகவே உள்ளன. அனைத்து உலகில் உள்ள உயிர்களுக்கும் நன்மை அளிப்பவனும், அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய உன்னுடைய ரக்ஷகத்தை (காப்பாற்றும் செயலை) இந்த வேதங்கள் உணர்த்துகின்றன. இப்படியாக இவை உன்னுடைய கட்டளைகளாகவே எப்போதும் உள்ளன.

விளக்கம் – கர்மங்கள் மூன்று வகைப்படும். அவையாவன – நித்யகர்மங்கள் (அன்றாடம் இயற்றியே ஆக வேண்டும் என்பவை), நைமித்திக கர்மங்கள் (சீரார்த்தம் போன்றவை), காம்ய கர்மங்கள் (ஏதோ ஒரு பலனுக்கு ஆசைப்பட்டு இயற்றப்படுபவை). இவற்றில் முதலிரண்டும், இயற்றப்பட்டே ஆகவேண்டும் என்பதால், இவை ஆஜ்ஞாகர்மங்கள் எனப்படுகின்றன. காம்யகர்மம் என்பது – விருப்பம் இருந்தால் இயற்றலாம் – என்னும்படி உள்ளதால், அநுஜ்ஞாகர்மம் எனப்படும்.

22. அத்ர ஆஸ்தே நிதி: இதி வத் புமர்த்த பூதே

ஸித்த அர்த்தா அபி குணரூப வ்ருத்தவாதா:

ரங்கேச! த்வயி ஸகலா: ஸமந்வயந்தே ந

உபாஸா பல விதிபி: விசேஷ ஏஷாம்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளாய். இவை அனைத்தையும் தெளிவாக உபனிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. ஆக, இவை ஸித்தவரிகளாக இருந்தாலும், அனைத்து புருஷார்த்தங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள உன்னைக் குறித்து, “இங்கு பெரும் புதையல் உள்ளது”, என்று உனது விஷயத்தில் அந்த வரிகள் பொருத்தமாகவே உள்ளன. ஆக இது போன்று, உனது குணங்கள் முதலானவற்றை கூறுகின்றதும், உபாஸனை முதலானவற்றைக் கூறுகின்றதும் ஆகிய இந்த வரிகளில் எந்த அதிசயமும் இல்லை (அவை இயல்பாகவே உயர்ந்து உள்ளதால் ஆகும்).

விளக்கம் – வேத வரிகளில் கார்யவரிகள், ஸித்தவரிகள் என்று இரண்டு விதம் உள்ளது. கார்யவரிகள் என்பது – “இதனை இவ்விதம் செய்”, “இதனைக் கொண்டு வா”, போன்று தெளிவான, பார்த்து உணரக்கூடிய வகையில் அமைந்த வரிகளாகும். ஸித்தவரிகள் என்பது – “இந்தப் பொருள் இப்படிப்பட்டது”, “இங்கு புதையல் உண்டு”, என்பது போன்ற வரிகளாகும்.

23. தேஹ: தேஹிநி காரணே விக்ருதய: ஜாதி: குணா: கர்ம ச
 த்ரவ்யே நிஷ்டிதரூப புத்திவசநா: தாத்ஸ்த்யாத் ததா இதம் ஜகத்
 விச்வம் த்வயி அபிமந்யஸே ஜகதிஷே தேந அத்விதீய: தத:
 மாயா உபாதி விகார ஸங்கர கதா கா நாம ரங்கேச்வர

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! உடலானது ஆத்மாவை விட்டு நீங்காமல் உள்ளது; கார்யப் பொருள்களின் மாற்றங்கள் அனைத்தும் அவற்றின் காரணப் பொருள்களை விட்டு நீங்காமல் உள்ளன; ஒரு பொருளின் ஜாதி (இது கடம், இது குடம் போன்ற பிரிவுகள்), குணம் (நிறம் போன்றவை) மற்றும் கர்மம் (பயன்கள்) அதனை விட்டு நீங்காமல் உள்ளன. இப்படியாக ஒன்றின் அனுபவம் புத்தி மற்றும் சொற்கள் மூலம் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இப்படியாகவே நீயும் அனைத்து உலகத்தையும் உன்னிடம் இருந்து நீங்காதபடி ஸங்கல்பம் செய்து வைத்துள்ளாய். இதனால் நீ – அத்விதீயன் – இரண்டாவது என்று இல்லாதவன் – எனக் கூறப்படுகிறாய். இப்படி உள்ளபோது மாயாவாதங்களும், உபாதிவாதங்களும், விகாரவாதங்களும் எவ்விதம் நிலைநிற்கும்?

24. ஸ்திதி உத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி க்ரஸந நியமந வ்யாபநை: ஆத்மந: தே
 சேஷ அசேஷ: ப்ரபஞ்ச: வபு: இதி பவத: தஸ்ய ச அபேதவாதா:
 ஸர்வம் கலு ஐததாத்மயம் ஸகலம் இதம் அஹம் தத் த்வம் அஸி ஏவம் ஆத்யா:
 வ்யாக்ஞ்யாதா ரங்கதாம ப்ரவண விஜயிபி: வைதிகை: ஸார்வபௌமை:

பொருள் – திருவரங்கத்தைப் பெரிதும் விரும்பி உறைப்பவனே! ஸ்ரீரங்கநாதா! அனைத்து உலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறாய், அவற்றைப் படைக்கிறாய், அவை தங்கள் கர்மங்களில் நிலைநிற்கும்படிச் செய்கிறாய், ப்ரளய காலத்தில் உன் வயிற்றினுள் வைத்துக் கொள்கிறாய், அனைத்தின் உள்ளே புகுந்து அவற்றை நியமிக்கிறாய், எங்கும் பரவி உள்ளாய், அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளாய் – இப்படியாக உலகங்கள் உனக்கு அடிமைப்பட்டதாகவே உள்ளன. இதனை இவை அனைத்தும் உனது சரீரம் என்றே ஆகின்றன. ஆனாலும் உனக்கும் இவற்றுக்கும் இடையே பேதங்கள் இல்லை (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே) என்றும் சில வாதங்கள் கூறுகின்றன. இவர்கள் – ஸர்வம் கலு, ஸகலம் இதம் அஹம், தத் த்வம் அஸி – போன்ற உபனிஷத் வாக்யங்களை, தங்கள் வாதங்களுக்குச் சான்றாகக் கொள்கின்றனர். ஆனால் வெற்றியை மட்டுமே கொண்டவர்களான வைதிகர்கள், இந்த வாக்யங்களையே தங்கள் துணையாகக் கொண்டு, அவர்கள் வாதங்களைத் தள்ளி, இந்த வாக்யங்களை பொருந்தும்படிச் செய்கின்றனர்.

விளக்கம் – அத்வைதிகள் முதலானோர் கூறுகின்ற – தத் த்வம் அஸி – நீயே அதுவாகிறாய் (ப்ரஹ்மம்) – முதலான வரிகளுக்குச் சரியான வ்யாக்யானம் மூலம் நமது முன்னோர்கள், அந்த வாதங்களைத் தள்ளினர் என்று கூறுகிறார்.

25. ஸராஜகம் அராஜகம் புந: அநேகராஜம் ததா
யதாபிமத ராஜகம் ஜகதிம் ஜஜல்பு: ஜடா:
ஜகௌ அவச சித்ரதாதரத மத்வதர்க்க
அங்கிகா ச்ருதி: சிதசிதீ த்வயா வரத நித்யராஜந்வதீ

பொருள் – மோக்ஷ வரம் அளிக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதா! ஒரு சில மூடர்கள் செய்தது என்ன? இந்த உலகமானது அனுமானங்களுடன் கூடிய ஈச்வரனுடன் உள்ளது என்றும்; ஈச்வரனே இல்லை என்றும்; பல ஈச்வரர்கள் உள்ளனர் என்றும்; அவரவர்களின் தகுதிகளுக்கு ஏற்ப ஈச்வரன் கற்பிக்கப்படலாம் என்றும் – பலவிதமான வாதங்கள் செய்து, பிதற்றியபடி இருந்தனர். இந்த உலகமானது ஸ்வதந்த்ரமாக இருக்கும் என்றால் அதற்கு உண்டாகக் கூடிய விசித்ரமான நிலை என்ன, இந்த உலகம் அடைந்துள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் யாவை என்ற வாதங்களைத் தனது துணையாக்கக் கொண்டுள்ள வேதமானது – உன்னை மட்டுமே ஈச்வரனாக அனைத்துச் சேதனங்களும் அசேதனங்களும் கொண்டுள்ளன என்று முழங்கியது.

26. ப்ரஹ்ம ஆத்யா: ஸ்ருஜ்யவர்க்கே ப்ருகுடி படதயா உத்காடிதா: ந அவதார
ப்ரஸ்தாவே தேந ந த்வம் ந ச தவ ஸத்ருசா விச்வம் ஏக ஆதபத்ரம்
லக்ஷ்மீநேத்ரா த்வயா இதி ச்ருதிமுநி வசநை: த்வத்பரை: அர்ப்பயாம:
ஸ்ரீரங்க அம்போதி சந்த்ர உதய ஜலம் உசிதம் வாதிகௌதஸ்குதேப்ய:

பொருள் – திருவரங்கம் என்னும் பெரிய கடலில் உதித்த சந்த்ரன் போன்ற திருவரங்கனே! ப்ரம்மன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் உன்னுடைய புருவநெறிப்புக்கு ஏற்றபடி, உனக்கு அடங்கி நிற்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் அனைவரும் படைக்கப்பட்ட பிரிவைச் (ஜீவன்கள்) சார்ந்தவர்களே ஆவார்கள் என்று பல இடங்களிலும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. உன்னுடைய திருஅவதாரங்கள் பற்றிப் பல இடங்களிலும் கூறப்பட்டது போன்று, அவர்களது அவதாரங்கள் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை. எனவே அவர்கள் உன் போன்று ஸர்வேச்வரன் அல்லர். அவர்கள் உன்னை ஒத்தவர்களும் அல்லர். வேதங்கள் அனைத்தும் இரண்டாவதாக வேறு ஒன்று இல்லாதவனும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் ஆகிய உன்னையே இந்த உலகங்கள் ஈச்வரனாகக் கொண்டுள்ளன என்று கூறின. இப்படிப்பட்ட வேதங்கள், ரிஷிகளின் வாக்குகள் போன்றவற்றைத் துணையாகக் கொண்டு, தவறான வாதங்கள் செய்பவர்களுக்கு ஏற்ற தர்ப்பண நீரை நாங்கள் விடுகிறோம்.

27. தோஷ உபதா அவதி ஸம அதிசயாந ஸங்க்யா
நிர்லேப மங்கலகுண ஓக துகா: ஷட் ஏதா:
ஜ்ஞான ஐச்வரீ சகா வீர்ய பல அர்ச்சிஷ
த்வாம் ரங்கேச பாஸ: இவ ரத்நம் அநர்க்கயந்தி

பொருள் – திருவரங்கனே! உன்னுடைய குணங்களான ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, வீர்யம், பலம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவை செய்வது என்னவென்றால் – குற்றம் அற்றவையும், குறைபாடுகள் அற்றவையும், எல்லை இல்லாதவையும், ஒப்பு இல்லாதவையும், இதனைவிட உயர்ந்தது வேறு இல்லாதவையும், எண்ணிக்கை அற்றவையும் ஆகிய எண்ணற்ற பல திருக்கல்யாண குணங்களின் கூட்டத்தை எப்போதும் சுரந்தபடி உள்ளன. ஒரு இரத்தினக் கல்லை அதன் ஒளியானது எவ்விதம் அனைவருக்கும் காட்டித்தந்து, அதனை மேன்மை அடையச் செய்யுமோ அது போன்று இந்தக் குணங்கள் உன்னை அனைவருக்கும் காட்டித் தருகின்றன.

விளக்கம் – ஞானம் என்றால் அனைத்து காலத்திலும், அனைத்துப் பொருள்களைப் பற்றியும் அறிந்தபடி இருத்தல்; பலம் என்றால் நித்யவியூதி, லீலா வியூதி என்ற இரண்டையும் நிர்வாகம் செய்யும் மிடுக்கு; ஐச்வர்யம் என்றால் அனைத்து உலகங்களையும் தனது நிர்வாகத்தின் கீழ் வைத்து அடக்கியாளவல்ல திறன்; வீர்யம் என்றால் அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும்போதும், புருவம் கூட வியர்க்காத விதத்தில் நிற்கும் திறன்; சக்தி என்றால் எடுத்த செயலை எந்த இடையூறும் ஏற்படாமல் முடிக்கும் திறன்; தேஜஸ் என்றால் எதிரிகளும் குழம்பி மதிக்கும்படியான நிற்கும் கம்பீரம்.

28. யுகபத் அநிசம் அசைஷ: ஸ்வை: ஸ்வத: வாஷுகார்யே
நியமம் அநியமம் வா ப்ராப்ய ரங்காதிராஜ
கரதலவத் அசேஷம் பச்யஸி ஸ்வப்ரகாசம்
தத் அவரணம் அமோகம் ஜ்ஞாநம் ஆம்நாஸிஷு: தே

பொருள் – (எம்பெருமான் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் நோக்கியபடி உள்ளது என்பது அவனது ஞானம் என்பதாகும். இதனை விவரிக்கிறார்) ஸ்ரீரங்கராஜனே! உன்னுடைய இந்த்ரியங்களாலும், இந்த்ரியங்களால் அல்லாமல் தேவர்கள் முதலானவர்கள் மூலமாகவும், அந்தந்த இந்த்ரியங்கள் மூலம் அவற்றுக்கான விஷயங்களை அறிந்து கொண்டும் (கண் மூலம் காண்பது, காது மூலம் கேட்பது – இதன் விளக்கத்தை அடுத்த ச்லோகத்தின் விளக்கத்தில் காண்க), அந்தந்த இந்த்ரியங்கள் மூலம் அவற்றுக்கான விஷயங்கள் அல்லாமல் மற்ற இந்த்ரிய விஷயங்களை அறிந்து கொண்டும் (கண்ணால் கேட்பது, காதால் பார்ப்பது) – இப்படியாக அனைத்து உலகங்களில் உள்ள அனைத்துப்

பொருள்களையும், ஒரே நேரத்தில் உனது உள்ளங்கையைக் காண்பது போன்று மிகவும் எளிதாகக் காண்கிறாய். இப்படியாக உனது அறிதல் என்பது தானாகவே ப்ரகாஸிக்கவல்லது, உண்மையாக உள்ளது, குறைகள் அற்றது ஆகும். இப்படியாகவே உள்ள இந்த அறிதல் என்பதை வேதங்கள் உனது ஞானம் என்றே முழங்கின.

29. நயந ச்ரவண: த்ருசா ச்ருணோஷி அத தே ரங்கபதே மஹேசிது:

கரணை: அபி காமகாரிண: கடதே ஸர்வபதீநம் ஈசுஷணம்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! கண்கள் என்னும் காதுகளைக் கொண்ட நீ, உனது திருக்கண்கள் மூலமாகவே அனைத்தையும் கேட்கும் வலிமை கொண்டுள்ளாய். இப்படியாக உனது ஒவ்வொரு இந்த்ரியங்களின் செயல்களையும் உனது விருப்பப்படிசெயல் புரிய வைக்கிறாய். ஆக மிகவும் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனான உனக்கு அனைத்தையும் எப்போதும் அறிந்தபடி இருத்தல் என்பது கூடாமல் இருக்குமோ?

விளக்கம் – கண்களால் காண்பது, காதுகளால் கேட்பது என, அந்தந்த இந்த்ரியங்களின் செயல்பாடுகளில் உள்ள கட்டுப்பாடு, நம்மைப் போன்ற மனிதர்கள், விலங்குகள் ஆகிய ஜீவராசிகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு அப்படி அல்ல. அவனால் கண்களால் கேட்க இயலும், காதுகளால் பார்க்க இயலும். இதனைப் புகழ்கிறார்.

30. ஸார்வஜ்ஞயேந அஜ்ஞ மூலம் ஜகத் அபிததத்: வாரிதா: ஸாசுஷிமாத்ராத்

ஸாங்க்ய உக்தாத் காரணம் த்வாம் பரயதி பகவந் ஐச்வரீ ரங்கசாயிந்

அப்ரேர்ய: அந்யை: ஸ்வதந்த்ர: அப்ரதிஹதி ஸத்அஸத் கர்ம சைத்ர்யா விசித்ரம்

யத்ர இச்சாலேசத்: த்வம் யுகபத் அகணயந் விச்வம் ஆவிச் சகர்த்த

பொருள் – திருவரங்கத்தில் கண்வளரும் அழகியமணவாளா! இந்த உலகமானது அசேதனமாக உள்ள ப்ரக்ருதி கொண்டு படைக்கப்பட்டது என்று சிலர் கூறுவார்கள். அவர்கள், உன்னுடைய “அனைத்தும் அறிந்தவன் (ஸர்வஜ்ஞன்)” என்ற மேன்மையால் தள்ளப்பட்டனர். மற்றவர்களுக்கு வசப்படாமல், சுதந்திரமானவனாக, புண்யபாப கர்மங்களின் பிரிவைக் கொண்டு, விசித்ரமான பலவற்றையும் நீ உனது ஸங்கல்பம் மட்டுமே கொண்டு, ஒரு லீலையாகவே, ஒரே நேரத்தில், எந்தவிதமான இடையூறுகளும் இன்றிப் படைத்தாய். இப்படிப்பட்ட உனது லீலைக்கு உதவும் உனது ஐச்வர்ய குணம் செய்வது என்ன என்றால் – இந்த உலகிற்கு அனைத்து வகையிலும் காரணமாக உள்ள உன்னை, ஸாங்யர்கள் கூறுகின்ற ஸாசுஷிமாத்ரமான புருஷனிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது.

31. கார்யே அநந்தே ஸ்வ தநு முகத: த்வாம் உபாதாநம் ஆஹு:

ஸா தே சக்தி: ஸுகரம் இதரத் ச இதி வேலாம் விலங்க்ய

இச்சா யாவத் விஹரதி ஸதா ரங்கராஜ அநபேஷா

ஸா ஏவ ஐசாநாத் அதிசயகரீ ஸா ஊர்ணநாபௌ விபாவ்யா

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! உனது ஸங்கல்பம் எப்படிப்பட்டது என்றால் – இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலாது, இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலும் என்னும் பேச்சுக்கே இடம் இல்லாமல் உள்ளதாகும்; எப்போதும், எங்கும் நிறைந்து, எதனையும் செய்து முடிப்பதாக உள்ளது. இத்தகைய உனது ஸங்கல்பம் என்பதே சக்தி என்று கூறப்படும் உனது குணமாக உள்ளது. இத்தகைய சக்தி காரணமாகவே, அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் – எண்ணற்ற கார்ய வஸ்துக்களில், சேதனம் அசேதனம் ஆகியவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட உன்னை, அனைத்திற்கும் உபாதானக் காரணம் என்று கூறுகின்றனர். ஆயினும் பாசுபத மதத்தின் வாதங்களை வீழ்த்துவது உனது இந்தச் சக்தி அல்லவோ? இதனை சிலந்தியிடமும் காணலாம்.

விளக்கம் – நாம் முன்பே படித்தது போன்று ஒரு பொருள் உருவாக அதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. அவையாவன – நிமித்த காரணம், உபாதானக் காரணம் மற்றும் ஸஹகாரி காரணம் – என்பவையாகும். உதாரணமாக ஒரு துணிக்கு – நெய்பவன் நிமித்த காரணம், நூல் முதலானவை உபாதானக் காரணம், தறி முதலானவை ஸஹகாரி காரணம் ஆகும். இங்கு பாசுபத மதத்தின் வாதமானது – உபாதானக் காரணமாக உள்ள மூலப் பொருள் தன்னை அழித்துக் கொண்டே (அல்லது தான் மாற்றம் அடைந்த பின்னரே) மற்றொரு பொருளை உருவாக்கும் என்பதாகும்; இப்படிக் கொண்டால் ப்ரஹ்மம் இந்த உலகின் உபாதானக் காரணம் என்னும்போது, அவன் மாறுபாடு அடைகிறான் என்றாகிவிடும். ஆனால் இந்த வாதமானது தள்ளப்படக் கூடியது என்று சிலந்திப்பூச்சி உதாரணம் மூலம் கூறுகிறார். சிலந்தியானது தனது வலையைப் பின்ன, பட்டு நூலை உபயோகிக்கிறது. அந்தப் பட்டு நூலை, தன்னிடமிருந்தே அது உற்பத்தி செய்கிறது. ஆகவே அந்தப் பட்டு நூலைப் பொறுத்தவரையில், சிலந்தியே உபாதானக் காரணம் ஆகிறது. இவ்விதம் உபாதானக் காரணமாக உள்ளபோதிலும், வலை பின்னி முடித்த பின்னரும் சிலந்தி எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல் உள்ளது. அற்பமான சக்தி கொண்ட சிலந்திக்கே இது சாத்தியமாகும்போது, ப்ரஹ்மத்திற்கு இது சாத்தியமே என்றார்.

32. ஸ்வ மஹிம ஸ்திதி: ஈச ப்ருசக்ரிய: அபி

அகலிதச்ரம: ஏவ பிபர்ஷி யத்

வபு: இவ ஸ்வம் அசேஷம் இதம் பலம்

தவ பர ஆச்ரித காரண வாரணம்

பொருள் – ஸர்வேச்வரனே! நம்பெருமானே! எந்தவிதமான ஆதாரத்தையும் நம்பி நிற்காமல், உன்னுடைய மஹிமையால் மட்டுமே நிற்கவல்ல நீ, எண்ணற்ற செயல்களைச் செய்தபோதிலும், சிறிதும் களைப்பு என்பது உண்டாகாமல் உள்ளாய். அனைத்து உலகங்களையும் எந்தவிதமான சிரமமும் இல்லாமல், உனது சரீரத்தைத் தாங்குவது போன்று எளிதாகத் தாங்கி நிற்கிறாய். இதுவே உன்னுடைய பலம் என்னும் குணமாக உள்ளது. இந்தக் குணமானது – மற்ற பொருள்கள் அனைத்தும் வேறொன்றைக் காரணமாகவும் கார்யமாகவும் கொண்டு நிற்பதை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது.

33. ம்ருகநாபி கந்த: இவ யத் ஸகல அர்த்தாந்

நிஜஸந்நிதே: அவிக்ருத: விக்ருணோஷி

ப்ரிய ரங்க வீர்யம் இதி தத் து வதந்தே

ஸவிகார காரணம் இத: விநிவார்யம்

பொருள் – திருவரங்கத்தை மிகவும் விரும்பி சயனித்துள்ளவனே! அனைத்துப் பொருள்களையும் படைக்கும் நீ, கஸ்தூரியின் நறுமணம் போன்று எப்போது மாற்றம் அடையாமலேயே உள்ளாய். ஆனால் அனைத்துப் பொருட்களையும் தொடர்ந்து மாறுபாடு அடையும்படிச் செய்கிறாய். இதனை வீர்ய குணம் என்று கூறுகின்றனர். இந்த வீர்ய குணம் என்பது – இந்த உலகில் ஒரு பொருளின் காரணமாக உள்ள எந்தப் பொருளும், மற்றொரு பொருளைப் படைக்கும்போது மாறுபாடு அடையும் தன்மையை – வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது.

விளக்கம் – ஒரு பொருளை படைக்கும் மற்றொரு பொருள், தானும் சிறிது மாற்றங்கள் அடைவது இயல்பாகும். ஆனால் இங்கு எம்பெருமான் அனைத்தையும் படைக்கும்போதும், தான் எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் உள்ளான்.

34. ஸஹகாரி அபேக்ஷம் அபி ஹாதும் இஹ தத் அநபேக்ஷ கர்த்ருதா

ரங்கதந ஜயதி தேஜ இதி ப்ரணத ஆர்த்திஜித் ப்ரதிபட அபிபாவுகம்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! இந்த உலகில் உள்ள காரணப் பொருள்கள் எதுவும், ஸஹகாரி காரணங்களை நிராகரித்து இருப்பதில்லை. இப்படி உள்ள காரணப் பொருள்களை வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதும், ஸஹகாரி காரணங்களை எதிர்பாராமல் உள்ளதும் ஆகிய

உனது குணமானது தேஜஸ் எனப்படுகிறது. இதுவே உன்னை அண்டியவர்களின் துன்பங்களை நீக்கவல்லது, அவர்களின் எதிரிகளை அழிக்கவல்லதாகும்.

விளக்கம் – இந்த உலகில் பொருள்கள் உற்பத்தி ஆவதற்கு மூன்று காரணப் பொருள்கள் உள்ளன. அவையாவன் – உபாதானக் காரணம், நிமித்த காரணம், ஸஹகாரி காரணம் – என்பதாகும். உதாரணமாக பானையை எடுத்துக் கொள்வோம். பானைக்கு மண் போன்றவை உபாதானக் காரணம், குயவன் முதலானவை நிமித்த காரணம், பானையைச் சுழற்றும் சக்கரம் போன்றவை ஸஹகாரி காரணம் ஆகும். இங்கு பட்டர் கூறுவது – ஸஹகாரி காரணங்களை மற்ற இரண்டும் ஒதுக்குவதில்லை. ஆனால் எம்பெருமானைப் பொறுத்தவரையில் இந்த வாதம் பொருந்தாது; காரணம் அவன் தனது ஸங்கல்பம் மூலமே அனைத்தையும் படைத்துவிடுகிறான். ஆகவே அவனுக்கு ஸஹகாரி வஸ்துக்கள் போன்றவை அவசியம் இல்லை – என்பதாகும்.

35. மர்த்ய உத்தாயம் விரிஞ்ச அவதிகம் உபரி ச உத்ப்ரேக்ஷ்ய மீமாம்ஸமாநா
ரங்கேந்த்ர ஆநந்தவல்லீ தவ குண நிவஹம் யௌவந ஆநந்த பூர்வம்
ந ஸ்வ அர்த்தம் ஸ்ப்ரஷ்டும் ஈஷ்டே ஸ்கலதி பதி பரம் மூகலாயம் நிலில்யே
ஹந்த ஏவம் த்வத் குணாநாம் அவதி கணநயோ: கா கதா சித்தவாசோ:

பொருள் – திருவரங்கனே! தைத்திரீய உபனிஷத்தின் ஆனந்தவல்லீ என்னும் பகுதியானது மனிதன் தொடக்கமாக, நான்முகன் வரை உள்ளவர்களின் ஆனந்தத்தைப் படிப்படியாகக் கூறிக் கொண்டு சென்றது. இறுதியாக உனது ஆனந்தம், இளமை முதலான திருக்கல்யாண குணங்களை விவரிக்க எண்ணியது. ஆனால் இத்தகைய தனது எண்ணத்தை அந்த உபனிஷத்தால் தொடங்கவும் இயலவில்லை. அப்படியும் தொடங்கிய உபனிஷத்தானது, பாதியிலேயே நின்றுவிட்டது. ஊமை ஏதும் பேசாமல் நின்றது போல், அப்படியே நின்றது. இப்படி ஆனந்தவல்லீயாலேயே கரைகாண இயலாமல் உனது திருக்கல்யாண குணங்கள் உள்ளபோது, உனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து விரிவாக ஆராயும் வல்லமையும், அவற்றைக் குறித்து சந்தேகம் எழுப்பவும் வேறு யாருடைய சொற்களாலும், எண்ணத்தாலும் இயலும்? அந்தோ பரிதாபம்.

விளக்கம் – தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ பகுதியானது மனிதனைவிட தேவர்களின் ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம் என்றும், தேவர்களை விட இந்திரனுக்கு நூறு மடங்கு அதிகம் என்றும் கூறிக் கொண்டே சென்றது. இறுதியாக ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் பற்றி, இவ்விதமாக அளவிட்டுக் கூற எண்ணியது. ப்ரஜாபதியின் ஆனந்தம் என்பதைவிட ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம் என்று கூறவும் செய்தது. உடனேயே தான் எத்தனை பெரிய தவறு செய்தோம் என்று உணர்ந்து, தனது வாக்குகளை மீண்டும் திரும்பப் பெற்றது (வாசே நிவர்த்தந்தே). உபனிஷத்தின் கதியே இப்படி உள்ளபோது,

ப்ரஹ்மத்தின் குணம் குறித்து ஆராய முற்படுவோர், அந்தக் குணங்கள் குறித்து ஐயம் கொள்வோர் ஆகியவர்கள் எழுப்பும் வாதங்கள் பற்றி என்ன கூறுவது என்றார்.

36. ந்யதாயிஷத யே குணா நிதிநிதாயம் ஆரண்யகேஷு
அமீ ம்ரதிம சாதுரீ ப்ரணதசாபல ச்ஷாந்தய:
தயா விஜய ஸௌந்தரீ ப்ரப்ருத்ய: அபி ரத்ந ஓகவத்
ஜகத் வ்யவ ஹ்ருதிசுஷமா: வரத ரங்க ரத்ந ஆபணே.

பொருள் – மோசுஷ வரம் அளிக்கும் நம்பெருமானே! உபனிஷத்துக்களின் உனது பல திருக்கல்யாண குணங்கள் மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கப்படும் நிதி போன்று, இரகசியமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை – உனது இளமை, எதனையும் எளிதாக முடிக்கவல்ல சாதுர்யம் (அகடிதகடநா சக்தி என்பர்), அண்டியவர்களைக் காத்து நிற்கும் வல்லமை, பொறுமை, தயை, வெற்றி, ஸௌந்தர்யம் – போன்ற பலவாகும். இவை உபனிஷத்துக்களால் இரகசியமாக வைக்கப்பட்டபோதும், திருவரங்கத்தின் கர்ப்பக்ருஹம் என்னும் இரத்தினக்கடையில், அனைவரும் காணும்படி, அனைவருக்கும் பயன்படும்படி குவியலாகவே வைக்கப்பட்டுள்ளனவே (இங்கு குவியல் என்பது பெரியபெருமானைக் குறிக்கும்). இது என்ன வியப்பு!

விளக்கம் – உபனிஷத்துக்களின் எம்பெருமானின் பல திருக்கல்யாண குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளபோது, அவை கடலுக்கு அடியில் உள்ள இரத்தினக் கற்கள் போன்று, தேடிப்பிடித்து எடுக்கவேண்டியதாகவே உள்ளன. ஆனால் இவ்விதம் அல்லாமல், மிகவும் எளிதாக அந்தக் குணங்களை நாம் உணரும் வகையில் அழகியமணவாளனிடம் அந்தக் குணங்கள் நாம் காணும்படி உள்ளன என்றார்.

37. யம் ஆச்ரித்ய ஏவ ஆத்மம் பரய: இவ தே ஸத்குணகணா:
ப்ரதந்தே ஸ: அநந்த ஸ்வவச கந சாந்தோதிததச:
த்வம் ஏவ த்வாம் வேத்த ஸ்திமித விதரங்கம் வரத போ:
ஸ்வ ஸம்வேத்ய ஸ்வாத்மத்வயஸ பஹுள ஆநந்த பரிதம்

பொருள் – மோசுஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! தனது வயிற்றை வளர்க்க விரும்பும் ஒருவன், பெரிய ஒரு வஸ்துவை அண்டி நிற்பது போன்று, உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தும், தாங்கள் பிரகாசிக்க ஸர்வேச்வரனான உன்னை அண்டியே உள்ளன. இப்படியாக என்றும் உள்ளதாகவும், உனக்கே எப்போதும் இனிய அனுபவம் அளிக்கவல்லதாகவும் உள்ள உனது விபூதிகளையும், திருக்கல்யாண குணங்களையும் நீ அனுபவித்து மகிழ்ந்தபடி உள்ளாய். இத்தகைய உனது ஸ்வரூபம்

எவ்விதம் உள்ளது என்றால் – அலைவீசாமல் அமைதியாக உள்ள கடல் போன்றும், நீ மட்டுமே முழுவதுமாக அனுபவிக்கவல்லதாகவும், உன்னுடைய அளவு மேன்மை முதலானவற்றைக் கொண்டதாகவும், எல்லை இல்லாததாகவும், பரிபூர்ணமான ஆனந்தம் கொண்டதாகவும் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உனது ஸ்வரூபத்தை நீ எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளாய்.

38. ஆக்ராய ஐச்வரகந்தம் ஈஸத்ருசம் மந்யா: தவேந்த்ர ஆதய:

முஹ்யந்தி த்வம் அநாவில: நிரவதே: பூம்ந: கணேஹத்ய யத்

சித்ரீயேமஹி ந அத்ர ரங்க ரஸிக த்வம் த்வத் மஹிம்ந: பர:

வைபுல்யாத் மஹித: ஸ்வபாவ இதி வா கிம் நாம ஸாத்மயம் ந தே

பொருள் – திருவரங்கத்தைப் பெரிதும் ரஸித்தபடி கண்வளர்பவனே! அழகிய மணவாளா! இந்திரன் முதலான தேவர்கள் உன்னுடைய ஒரு கல்யாண குணமாக உள்ள ஐச்வர்யம் என்பதில் ஒரு சிறு பகுதியை மட்டுமே அடைகின்றனர். அதனால், ஸர்வேச்வரனான உனக்குத் தாங்கள் நிகரானவர்கள் என்று மிகுந்த கர்வத்தில் மயங்கி நிற்கின்றனர். ஆனால், உனக்கு எல்லையற்ற, எண்ணிக்கையற்ற பல பெருமைகள் உள்ளபோதிலும், அவற்றைச் சிறிதும் மதிக்காமல் நீ உள்ளாய். உனக்கும் இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும் இடையே உள்ள இந்த வேறுபாடு குறித்து நாங்கள் சிறிதும் வியப்பு கொள்ளமாட்டோம். காரணம் – உன்னுடைய ஸ்வரூபம் என்பது, உனக்கு இயல்பாகவே உள்ள பெருமைகளைக் காட்டிலும் மேம்பட்டது (ஸ்வரூபத்தை விட ஸ்வபாவம் மேலானது) என்றும் தோன்றுகிறது; உன்னுடைய ஸ்வபாவமானது உனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இரண்டுமே உனக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது. ஆகவே உன்னால் எந்த மனநிலையைத்தான் தாங்க இயலாது?

39. ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸபவாந் முக்த போக்ய: பல ஆட்யாத்

போதாத் ஸங்கர்ஷண: த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ரம் ஐச்வர்ய வீர்யாத்

ப்ரத்யும்ந: ஸர்க்க தர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்தி தேஜ: அநிருத்த:

பிப்ராண: பாஸி தத்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ

பொருள் – பகவானே! ஸ்ரீரங்கராஜனே! பரிபூர்ணமாக உள்ள நீ, வாஸுதேவன் என்னும் வ்யூஹரூபமாக அவதரித்து, ஆறு குணங்களுடன் கூடி நின்று, பரவாஸுதேவன் என்று

போற்றப்பட்டு, முக்தர்கள் அனுபவிக்கும் பொருளாக உள்ளாய். பலம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடியவனாக, ஸங்கர்ஷணன் என்னும் வ்யூஹரூபம் எடுத்து, ஸம்ஹார செயலை நடத்துகிறாய், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உலகிற்கு அளிக்கிறாய். ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகிய இரண்டு குணங்கள் கொண்ட ப்ரத்யும்ந வ்யூஹமாக அவதரித்து, ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறாய், அனைத்து தர்மங்களையும் வழி நடத்துகிறாய். சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடிய அநிருத்த ரூபம் எடுத்து, காப்பாற்றுதல் என்னும் செயலைச் செய்தபடி உள்ளாய், உண்மையான ஞானம் பெறும்படிச் செய்கிறாய்.

40. ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந அத்யலஸ துரீய ப்ராய த்யாத்ரு க்ரமவத் உபாஸ்ய:

ஸ்வாமிந் தத் தத் ஸஹ பரிபர்ஹ: சாதுர்வ்யூஹம் வஹஸி சதுர்த்தா

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதனே! உன்னை இவ்விதமாக வ்யூஹ நிலையில் த்யானிப்பவர்களில் ஒரு சிலர் விழிப்பு நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள் இயங்கியபடி உள்ளன); ஒரு சிலர் கனவு நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள் உறங்கிய நிலையிலும், மனம் விழித்த நிலையிலும் உள்ளது); ஒரு சிலர் கனவுகள் அற்ற ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் புலன்கள், மனம் ஆகிய அனைத்தும் உறங்கிய நிலையில் உள்ளன, மூச்சு மட்டுமே சீராக இருக்கும்); ஒரு சிலர் மூர்ச்சை என்னும் மயக்க நிலையில் உள்ளனர் (இவர்களின் மூச்சும் சீராக இருப்பதில்லை). இவர்களுக்கு ஏற்றபடி நீ உன்னை நான்கு வ்யூஹ ரூபங்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு, அந்தந்த ரூபத்திற்கு ஏற்ற குணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்களைக் கொண்டு நிற்கிறாய்.

41. அசித் அவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத:

கரணகளேபரை: கடயிதும் தயமாந மநா:

வரத! நிஜ இச்சயா ஏவ பரவாந் அகரோ: ப்ரக்ருதிம்

மஹத் அபிமாந பூத கரண ஆவளி கோரகினீம்

பொருள் – மோக்ஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! ப்ரளயத்தின்போது, சேதனங்கள் அனைத்தும், அசித் வஸ்துக்களுடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காண இயலாமல், ஒன்றாகவே கிடந்தன. இவற்றைக் கண்டு உனது மனம் இரங்கியது. இந்தச் சேதனங்களை, அவற்றின் உடல் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்க்க நீ திருவுள்ளம் கொண்டாய். இதற்கான ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக, உனது இச்சைக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவனாக – ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்கள், இந்த்ரியங்கள் போன்றவற்றை வரிசையாக அரும்பும்படிச் செய்தாய்.

விளக்கம் – இதனை ஸ்வாமி தேசிகன் தயாசதகத்தில் (17) – ப்ரளயே அசித் அவிசிஷ்டாந் ஜந்தூந் அவலோக்ய ஜாத நிர்வேதா கரண களேபர யோகம் விதரஸி – ப்ரளய காலத்தில் ஜடம் போன்று கிடக்கும் ப்ராணிகளைக் கண்டு மனம் இரங்கி, அவற்றுக்கு சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் அளித்து – என்றார்.

இதனை முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானத்தில் ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் – நித்ய கைங்கர்ய ரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தி உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தை இழந்து, அஸத் கல்பராய்க் கிடக்கிற ஸம்ஸாரி சேதநருடைய இவர்கள் கரணகளேபரங்களை இழந்து இறகு ஒடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற – என்று கூறியது காண்க.

42. நிம்நோந்நதம் ச கருணம் ச ஜகத் விசித்ரம்

கர்ம வ்யபேக்ஷ்ய ஸ்ருஜாத: தவ ரங்கசேஷிந்
வைஷம்ய நிர்க்ருணதயோ: ந கலு ப்ரஸக்தி:
தத் ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸசிவா: ச்ருதய: க்ருணந்தி

பொருள் – திருவரங்கனே! ஜீவன்களின் பலவகையான கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்றபடி, இந்த உலகத்தில் உள்ளவற்றை ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் நீ ஸ்ருஷ்டிக்கிறாய். இதனைப் பார்க்கும்போது நீ பாரபட்சமாக நடப்பதாகவும், கருணை இல்லாமல் இருப்பதாகவும் சந்தேகம் எழக்கூடும். இந்த ஐயத்திற்கு அவசியமே இல்லை என்னும் கருத்தை, ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தைத் துணையாக உடைய உபனிஷத்துக்கள் தெளிவாகவே கூறுகின்றன.

விளக்கம் – இந்த உலகில் உள்ளவர்களில் ஒரு சிலர் மிகுந்த அறிவுடனும், ஒரு சிலர் அறிவில்லாமலும் உள்ளதைக் காண்கிறோம். இது போன்று பல ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் காணலாம். ஸர்வேச்வரன் கருணை உள்ளவன் என்றால், அனைவரையும் ஒரே போன்று அல்லவோ ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும்? இவ்விதம் ஒருவரை உயர்த்தி, ஒருவரை தாழ்த்திப் படைத்தால், பாரபட்சமாக அவன் நடக்கிறான் என்று ஐயம் ஏற்படும் அல்லவோ? இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறார். ஒரு நீதிபதி ஒருவனை விடுதலை செய்து விட்டு, ஒருவனுக்குத் தண்டனை அளிப்பதை நாம் காண்கிறோம். இது அந்த மனிதர்களின் செயலை முன்னிட்டு, ஆராய்ந்து அளிக்கப்படும் தீர்ப்பாகும். இது போன்றே ஸர்வேச்வரனும் நமது கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்று கருத்து.

இங்கு ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தைத் துணையாக உடைய உபனிஷத்துக்கள் – என்பதன் பொருள் என்ன? உபனிஷத்துக்களின் ஆழ்பொருளை எளிதில் உணர இயலாது. இதற்கு

ப்ரஹ்மஸூத்திரம் நமக்குக் கைகொடுக்கிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு – ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தின் துணையுடன் கூடிய உபனிஷத் – என்றார்.

43. ஸ்வ அதீந ஸஹகாரி காரணகணே கர்த்து: சரீரேதவா

போக்து: ஸ்வ அநுவிதா அபராத விதயோ: ராஜ்ஞ: யதா சாஸிது:

தாதூர்வா அர்த்திஜநே கடாஷ்ணம் இவ ஸ்ரீரங்க ஸர்வஸ்வ தே

ஸ்ரஷ்டு: ஸ்ருஜ்யதசாவ்ய பேஷ்ணம் அபி ஸ்வாதந்தர்யம் ஏவ ஆவஹேத்

பொருள் – திருவரங்கத்தையே அனைத்துமாக்கக் கொண்ட பெரியபெருமானே! அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் உனக்கு, ஜீவன்களின் கர்ம பலனை ஆராய்ந்து, அவற்றுக்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டிப்பது என்ற செயலானது, உன்னுடைய ஸ்வாதந்தரியத்தை (யாரையும் எதற்கும் எதிர்பாராமல், சுதந்திரமாகச் செயல்படக்கூடிய வல்லமை) வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளது. எப்படி? பலவற்றை உருவாக்கும் மனிதன், தனக்கு வசப்பட்ட பொருள்களின் உதவியை, தன்னுடைய படைப்பிற்குப் பயன்படுத்துதல்; அனைத்தையும் அனுபவிக்க எண்ணும் ஜீவன், இந்த அனுபவத்திற்காக தனக்கு வசப்பட்ட சரீரத்தின் உதவியை பயன்படுத்தல்; நாட்டின் அரசன் தனது நீதியை நிலை நாட்ட, தனக்கு வசப்பட்ட தன் நாட்டு மக்களின் செயல்பாடுகளை ஆராய்ந்து பயன்படுத்துதல்; தானம் செய்ய விரும்பும் ஒருவன், அந்தத் தானம் பெறுபவர்களின் உதவியை (அவர்கள் தானம் பெற்றால் அல்லவோ இவன் அளிக்க இயலும்) பயன்படுத்துதல் – இவர்களின் செயல்பாடுகள், இவர்கள் பலரின் உதவியை எதிர்பார்த்தல் என்பது இவர்களின் சுதந்திரத்திற்கு பாதிப்பு உண்டாக்குமோ? (உண்டாக்காது).

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும், அவரவர்களின் கர்ம பலனுக்கு ஏற்றபடி படைக்கிறான் என்று கடந்த ச்லோகத்தில் கண்டோம். அப்படியென்றான் ஓர் ஐயம் ஏற்படும். அனைத்தின் உற்பத்தியும் கர்ம பலனின் அடிப்படையில் என்று கூறும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ருஷ்டியில் எந்தவிதமான அதிகாரமோ, சுதந்திரமோ இல்லை என்றாகிவிடுமே! இதற்கான சமாதானங்களைப் பல உதாரணங்கள் மூலம் விளக்குகிறார். தச்சன் ஒருவன் நாற்காலி செய்வதற்கு அளவுகோல், மரம், உளி போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துகிறான். அப்படி என்றால், தச்சனுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை, மற்றவற்றையே நாடி இருக்கிறான் என்றாகுமோ? ஜீவன் தனது அனுபவங்களுக்குத் தான் உள்ள உடலையே பயன்படுத்துகிறான். அப்படி என்றால், ஜீவனுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை, மற்றவற்றையே நாடி இருக்கிறான் என்றாகுமோ? அரசன் நீதியை நிலை நாட்ட மக்களின் நல்ல செயல்கள் மற்றும் தீய செயல்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்த பின்னரே இயலும். அப்படி என்றால், அரசனுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை, மற்றவற்றையே நாடி இருக்கிறான் என்றாகுமோ? தானம் அளிக்கும் ஒருவன் தானம் பெறுபவனை நம்பியே உள்ளான்.

அப்படி என்றால், தானம் அளிப்பவனுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை, மற்றவற்றையே நாடி இருக்கிறான் என்றாகுமோ? இதே போன்று ஸர்வேச்வரனுக்கும் கொள்ள வேண்டும்.

44. ப்ரளய ஸமய ஸுப்தம் ஸ்வம் சரீர ஏக தேசம்

வரத! சித் அசித் ஆக்யம் ஸ்வ இச்சயா விஸ்த்ருணாந:

கசிதம் இவ கலாபம் சித்ரம் ஆதத்ய தூந்வந்

அநுசிகிநி சிகீ இவ கரீடஸி ஸ்ரீஸமசஷம்

பொருள் – மோசஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! ப்ரளய காலத்தில் உனது திருமேனியில் அனைத்து சேதனங்களும் அசேதனங்களும் ஒடுங்கி நின்றன. உனது திருமேனியும் அவையும் ஒன்றே எனத் தோன்றுவது போல் நின்றன. இதனை உனது ஸங்கல்பம் மூலமாக, அனைத்து உலகங்களும் உனது திருமேனியில் நிற்பதைப் பெரியபிராட்டியிடம் நீ காண்பித்தாய். இது எப்படி உள்ளது என்றால் – பெண் மயிலின் முன்பாக ஆண் மயிலானது, பல நிறங்களுடன் கூடிய தனது அழகான தோகையை, விண்ணை முட்டும் அளவிற்கு விரித்து நின்று உதறுவது போன்று உள்ளது.

45. பூயோ பூய: த்வயி ஹிதபரே அபி உத்பத அநாத்மநீந

ஸ்ரோத: மக்நாந் அபி பதி நயந் த்வம் துராசா வசேந

ருக்ணே தோகே ஸ்வ இவ ஜநதீ தத்கஷாயம் பிபந்தி

தத் தத் வர்ண ஆச்ரம விதிவச: க்லிச்யஸே ரங்கராஜ

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! இந்த உலகில் உள்ள உயிர்களுக்கு ஏற்ற நன்மைகளைச் செய்யவேண்டும் என்றே சிந்தித்தபடி நீ உள்ளாய். இந்த உலகில் உள்ள உயிர்கள் பலவும், தங்கள் ஆத்மாவுக்குத் துன்பம் அளிக்கவல்ல தவறான செயல்களையும், சாஸ்த்ரங்களை மீறுதல் ஆகியவற்றைச் செய்தபடியும் உள்ளன. இவற்றிலேயே கரை காண இயலாதபடி மூழ்கிக் கிடக்கின்றன. இவற்றை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்று நீ நற்பாசை கொண்டாய். இதனால் நீ செய்தது என்ன? வர்ணாச்ரம தர்மங்கள், சாஸ்த்ரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக நீ உள்ளாய். ஆயினும் அவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் போன்று, இராமனாகவும் கண்ணனாகவும் அவதாரம் செய்து, அந்தச் சாஸ்த்ர தர்மங்களுக்கு ஏற்ற செயல்களை உனது திருமேனி வருந்தும்படியாக இயற்றினாய். இது எப்படி உள்ளது என்றால் – தாய்ப்பால் பருகும் தனது குழந்தைக்கு உண்டான நோயைத் தீர்க்கும் விதமாக, தாயானவள் கசப்பாம மருந்து குடிப்பது போன்று உள்ளது.

46. ஸார்வ! த்வக்கம் ஸகல சரிதம் ரங்கதாமந்! துராசா
பாசேப்ய: ஸ்யாத் ந யதி ஜகதாம் ஜாது மூர்க்க உத்தராணாம்
நிஸ்தந்த்ராலோ: தவ நியமத: ந: ருதுலிங்க ப்ரவாஹா
ஸர்க்க ஸ்தேம ப்ரப்ருதிஷு ஸதா ஜாகரா ஜாகடதி

பொருள் – அனைத்து உயிர்களின் நன்மைகளை மட்டுமே சிந்தித்தபடி உள்ள நம்பெருமானே! இந்த உலகமானது மூர்க்கர்களால் நிறைந்தே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உலகில் ஸ்ருஷ்டி, காத்தல், லயித்தல் முதலான செயல்களை நீ சற்றும் களைப்படையாமல், விரக்தி அடையாமல் நடத்தி வருகிறாய். இந்தச் செயல் எதனை உணர்த்துகிறது? (ஓர் உதாரணம் மூலம் கூறுகிறார்) பல்வேறு பருவகாலங்கள் வருவதும், அந்தந்த காலத்திற்கு ஏற்ப மலர்கள் மலர்தல் போன்ற செயல்கள் நடப்பதும் தொடர்ந்தபடியே உள்ளது அல்லவோ? இது போலவே உனது இந்தச் செயல்களானவை தொடர்ந்தபடி உள்ளன. இவை - உன்னுடைய நித்யமான ஸங்கல்பம், உலகைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்ற நப்பாசை ஆகியவற்றையே உணர்த்தியபடி உள்ளன.

விளக்கம் – நாம் தொடர்ந்து ஒரு செயலைச் செய்தபடி உள்ளோம். அந்தச் செயலானது நாம் எதிர்பார்த்த பலனை அளிக்காமலேயே இருந்துவருகிறது என்று கொள்வோம். அப்படியென்றால், அந்தச் செயலின் மீது நமக்கு சலிப்பு உண்டாகிவிடும். ஒரு காலகட்டத்தில், அந்தச் செயலைச் செய்யாமல் இருந்துவிடுவோம். ஆனால் நம்பெருமானின் செயல்கள் அப்படிப்பட்டவை அல்ல என்றார். அவன் தொடர்ந்து படைக்கும் உயிர்கள், தன்னை வந்து அடையவேண்டும் என்ற ஆசையில் படைத்தபடி உள்ளான். ஆனால், நாம் தொடர்ந்து அவனது ஆணைகளை மீறி, அவனையும் மறந்து நடந்தபடி உள்ளோம். இதனைக் கண்டும் அவன் சலிப்படைவதில்லை. இதற்குக் காரணம் – என்றாவது இந்த உயிர்கள் நம்மை வந்தடையும் - என்று அவன் ஆசையுடன் உள்ளதே ஆகும்.

47. ஸுஹ்ருத் இவ நிகல ஆத்யை: உந்மதிஷ்ணும் ந்ருசம்ஸம்
த்வம் அபி நிரயபூர்வை: தண்டயந் ரங்கநேத:
ததிதரம் அபி பாதாத் த்ராயஸே போக மோக்ஷ
ப்ரதி: அபி தவ தண்டா பூபிகாத: ஸுஹ்ருத் த்வம்.

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! மனநிலை சரியில்லாமல் போகும் ஒருவனை, அவனது நண்பன் காப்பாற்ற எண்ணி, அவனை விலங்கிட்டு வைக்கிறான். இது போன்று நீயும், பாவங்கள் செய்தவர்களை வருத்தும் விதமாக நரகத்திற்கு அனுப்பி, அவர்களைத் தண்டிக்கிறாய். இதன் மூலம் நீ அவர்களையும், மற்றவர்களையும் தவறான பாதையில் இருந்து திருத்தி, காப்பாற்றுகிறாய். அதன் பின்னர் நீ இன்பங்கள் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றை

அளிக்கிறாய். இது தண்டாபூப ந்யாயம் (கீழே விளக்கம் காண்க) போன்று உன்னுடைய நன்மையளிக்கும் செயல் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

விளக்கம் – மனநிலை சரியில்லாத ஒருவன் தன்னைப் பல ஆபத்துக்களுக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது (உதாரணமாக – தன்னை அறியாமல் கிணற்றில் குதிக்கலாம், கத்தியால் குத்திக் கொள்ளலாம்). இதனைத் தடுக்கும் விதமாக அவனை விலங்கிட்டு வைப்பார்கள். இது அவனைப் பாதுகாக்கும் செயலே அன்றி, தண்டனை என்று கூற இயலாது. இது போன்றே நமது பாவங்களுக்காக நம்மை நரகத்தில் இடுதல் போன்றவை, நம்மைத் திருத்தும் செயல் அன்றி, தண்டனை அல்ல. இவ்விதம் தவறு செய்தால், நரகம் கிட்டும் என்பதைக் கண்டு சிலர் திருந்தக்கூடும் அல்லவோ? ஆக நரகத்தில் இடுதல் போன்ற கொடுமையான செயல்களே எம்பெருமான் நமக்குச் செய்யும் நன்மையான செயல்களாக உள்ளபோது, அவன் நமக்கு அளிக்கும் மோசலும் போன்றவை நன்மை மிகுந்தவை என்று கூறவும் வேண்டுமோ? இதனை தண்டாபூப ந்யாயம் என்பர். ஒரு குச்சியின் முனையில் எலியைப் பிடிப்பதற்காக தின்பண்டம் கோர்க்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டது. சற்று நேரம் கழித்துக் காணும்போது, அந்தக் குச்சியையே காணவில்லை, எலி எடுத்துச் சென்றுவிட்டது. அந்தக் குச்சியையே காணவில்லை என்றால், அதில் உள்ள தின்பண்டமும் காணவில்லை என்று தனியாகக் கூறவேண்டுமா?

48. த்ருதி நியமந ரக்ஷா வீக்ஷணை: சாஸ்த்ரதாந

ப்ரப்ருதிபி: அசிகித்ஸ்யாந் ப்ராணிந: ப்ரேக்ஷ்ய பூய:

ஸூர மநுஜ திரச்சாம் ஸர்வதா துல்யதர்மா

த்வம் அவதரஸி தேவ: அஜ: அபி ஸந் அவ்யயாத்மா

பொருள் – திருவரங்கனே! அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பது, அவற்றின் உள்ளே புகுந்து நியமிப்பது, எப்போதும் காத்து நிற்பது போன்ற ஸங்கல்பங்களை நீ எடுத்தாய். இதற்காக பல சாஸ்த்ரங்களையும் உண்டாக்கினாய். ஆயினும் இந்த ஸம்ஸாரிகள் திருந்தவில்லை. இதனைக் கண்ட நீ, இவர்களுக்கு அருள முடிவு செய்தாய். இதனால் நீ செய்தது என்ன? பிறப்பும், இறப்பும் அற்றவனாக நீ உள்ளபோதிலும் - தேவர்கள்-மனிதர்கள்-விலங்குகள் போன்றவைகளை அனைத்து விதங்களிலும் ஒத்தவனாக, பலப்பல திருஅவதாரங்களை எடுத்தபடி நின்றாய்.

49. அநுஜநு: அநுரூப சேஷ்டா ந யதி ஸமாகமம் இந்திரா அகரிஷ்யத்

அஸரஸம் அதவா அப்ரியம் பவிஷ்ணு த்ருவம் அகரிஷ்யத ரங்கராஜ நர்ம

பொருள் – ஸ்ரீரங்கராஜனே! உன்னுடைய பல்வேறு அவதாரங்கள் அனைத்திலும், உனக்கு ஏற்ற வடிவமும், லீலைகளும் கொண்டவளாக ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் உன்னுடனேயே பல திருஅவதாரங்கள் எடுத்தாள். இவ்விதம் அவள் செய்யாமல்

இருந்தால் – உன்னுடைய சுவையான பல திருஅவதாரங்களை சுவையற்றதாகவும், மற்றவர்களுக்கு அந்த அவதாரங்கள் மீது ப்ரியம் உண்டாகாமல் வெறுக்கும்படியாகவும் செய்திருப்பாள் என்பது உறுதியே!

50. கரீயஸ்தவம் பரிஜாநந்தி தீரா: பரம் பாவம் மநுஜத்வாதி பூஷ்ணும்
அஜாநந்த: த்வ அவஜாநந்தி மூடா: ஜநிக்நம் தே பகவந் ஜந்ம கர்ம

பொருள் – பகவானே! அழகியமணவாளா! உன் மூலமாக அறிவு பெற்றவர்கள், உன்னுடைய மேன்மையை நன்றாக உணர்ந்து கொள்கின்றனர். ஆனால் மூடர்களாகிய ஸம்ஸாரிகள் – மனிதன், தேவன் என்ற எந்தவிதமான பிறப்பையும் எடுக்கவல்ல உன்னுடைய மேன்மையை அறியாமல் உள்ளனர்; ஸம்ஸாரத்தால் பீடிக்கப்படாமல் உள்ள உனது அத்தகைய திருஅவதாரங்களையும் லீலைகளையும் மிகவும் தாழ்வாகவே எண்ணுகின்றனர் (அதாவது – இராமன், கண்ணன் போன்ற அவதாரங்கள் மனிதன்தானே என்பது போன்று அலட்சியமான சிந்தனைகள்).

51. மத்யே விரிஞ்ச கிரிசம் ப்ரதம அவதார:
தத் ஸாம்யத: ஸ்தகயிதும் தவ சேத் ஸ்வரூபம்
கிம் தே பரத்வ பிசுநை: இஹ ரங்கதாமந்
ஸத்த்வ ப்ரவர்த்தந க்ருபா பரிபாலந ஆத்யை:

பொருள் – திருவரங்கனே! ப்ரம்மனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் இடையே விஷ்ணு என்னும்படியான உனது முதன்மையாக உள்ள திருஅவதாரத்தின் மூலம் அவர்களுடன் (நான்முகன், சிவன்) ஒன்றே என காண்பித்துக் கொள்வது போன்று மாடை செய்து, உன்னுடைய பரத்வ ரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டாய். என்றாலும், உன்னுடைய பரத்வத்தை அனைவருக்கும் காண்பித்துக் கொடுக்கும்படியான வேத சாஸ்த்ரங்களைக் காத்தல், கருணை கொண்டு அனைவரையும் ரக்ஷித்தல் முதலான செயல்களால் என்ன பயன்?

விளக்கம் – ப்ரம்மன், சிவன் முதலானோர் நடுவே விஷ்ணு என்று எம்பெருமான் அவதரித்தான். இதனை ஒட்டிப் பலரும் இந்த மூவரும் ஒன்றே என்று மயங்கும்படியாகச் செய்தான். இப்படியாகத் தனது மேன்மையை இவன் மறைக்க நினைத்தாலும் – அனைவரையும் காக்கும் செயல்கள் போன்ற இவனது மேன்மையான செயல்பாடுகள் இவனைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுகின்றனவே! முழுக்க நனைந்தவன் முக்காடு இட்டாற் போல், தனது மேன்மைகளை மறைக்காமல் இவன் இருந்துவிட்டான்.

52. மது: கைடபச்ச இதி ரோதம் விதாய
 த்ரயீ திவ்ய சக்ஷு: விதாது: விதாய
 ஸ்மரஸி அங்க ரங்கிந் துரங்க அவதார
 ஸமஸ்தம் ஜகத் ஜீவயிஷ்யஸி அகஸ்மாத்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! மது, கைடபர் என்னும் இரு அசுரர்கள் ப்ரம்மனுக்கு விளைவித்த இடையூறுகளை நீ ஹயக்ரீவனாக அவதரித்து அகற்றினாய். வேதங்கள் என்னும் கண்களை மீண்டும் நான்முகனுக்கு அளித்தாய். இப்படியாக யாரிடமும் எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், இந்த உலகில் உள்ள அனைவரையும் வாழவைத்தாய்.

53. ரங்கதே திமிர கஸ்மர சீத ஸ்வச்ச ஹம்ஸ தநு: இந்து: இவ உத்யந்
 வேதபாபி: அநுஜக்ரஹித அர்த்தாந் ஜ்ஞாந யஜ்ஞ ஸுதயா ஏவ ஸம்ருத்த்யந்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதனே! ஞானம் என்னும் அமிர்த்ததால் நிரம்பிய பூர்ணமான சந்திரன் போன்று, வேதங்களை இழந்ததால் இந்த உலகைப் பீடித்த அஜ்ஞானத்தை விழுங்கவல்ல ஹம்ஸமாக அவதரித்தாய். வேதங்களை இழந்து துன்பத்தில் நின்ற தேவர்களை குளிர்ந்ததும், தூய்மையானதும் ஆகிய வேதம் என்னும் ஒளி கொண்டு அனுக்ரஹம் செய்தாய்.

விளக்கம் – “சந்திரன் போன்று” எனக் கூறினாலும், சந்திரனுக்குப் பொருந்தாத “பூர்ணமான” என்னும் பதம் இட்டு, எம்பெருமானை வேறுபடுத்தியது காண்க. சந்திரன் தனது குளிர்ந்த கிரணங்களை வீசி அனைவரையும் மகிழ வைப்பது போன்று, வேதம் என்னும் ஒளி வீசி தேவர்களை மகிழ வைத்தான்.

54. வடதலம் அதிசய்ய ரங்கதாமந் சயித இவ அர்ணவதர்ணக: பதாப்ஜம்
 அதிமுகம் உதரே ஜகந்தி மாதும் நிததித வைஷ்ணவ போக்ய லிபஸ்யா வா

பொருள் – திருவரங்கனே! அழகாக சயனித்துள்ள கடலின் குட்டியோ என்று காண்பவர்கள் வியக்கும்வண்ணம் ஆலிலை மீது சயனித்து, தாமரை போன்ற சிறிய திருவடிகளை, திருஉதடுகளில் வைத்தபடி இருந்தாய். இதன் காரணம் என்ன? உனது திருவயிற்றில் உள்ளடக்கிய உலகங்களை மீண்டும் அளப்பதற்காகவா (அல்லது) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மிகவும் மதுரமாக உள்ள உனது திருவடிகளின் இனிமையை சுவைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவா?

விளக்கம் – ஆலிலை மீது சயனித்தபடி திருவடிகளை திருவாயில் வைத்தது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். முன்பு த்ரிவிக்ரமனாக வந்து உலகங்களை

அளந்தாய். இன்று அந்த உலகங்கள் அனைத்தும் திருவயிற்றிலேயே உள்ளதால், திருவடிகளை வயிற்றுக்குள் கொண்டு சென்று, அளக்கலாம் என்னும் எண்ணமோ? நமது திருவடிகளை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிகவும் விரும்புகின்றனரே, அப்படி என்ன சுவை இதில் உள்ளது என்று சோதிக்கும் எண்ணமோ? என்றார்.

55. உந்மூல்ய ஆஹர மந்தர அத்ரிம் அஹிநா தம் ஸம்பதாந அமுநா
தோர்ப்பி: சஞ்சல மாலிகை: ச ததி நிர்மாதம் மதாந அம்புதிம்
ஸ்ரீரங்கேச்வர சந்த்ர கௌஸ்துப ஸுதா பூர்வம் க்ருஹாண இதி தே
குர்வாணஸ்ய பஸேக்ரஹி: ஹி கமலா லாபேந ஸர்வ: ச்ரம:

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! மந்த்ர மலையை வேருடன் பறித்துக் கொண்டு வந்தாய். மிகவும் புகழுடைய வாஸுகி என்னும் நாகத்தினால் அந்த மலையைக் கட்டினாய். உனது திருக்கரங்களால் நீ அணிந்துள்ள அழகான மாலைகள் அசையும்படி, திருப்பாற்கடலைத் தயிர் கடைவது போன்று கடைந்தாய். அந்தக் கடலில் இருந்து சந்த்ரன், கௌஸ்துபமணி, அமிர்தம் போன்ற பலவற்றையும் வெளிக்கொணர்ந்தாய். இப்படியாகப் பல கடினமான செயல்களை நீ செய்தபடி நின்றபோது, உனது சிரமம் அனைத்தும், அந்தக் கடலில் இருந்து பெரியபிராட்டி வெளிப்பட்டதனால் பலன் பெற்றதாயிற்று.

56. தேவீ ஹஸ்த அம்புஜேப்ய: சரணகிஸலயே ஸம்வஹத்ப்ய: அபஹ்ருத்ய
ப்ரத்யஸ்ய அநந்தபோகம் ஜடிதி சலபுடே சக்ஷுஷீ விஸ்த்ருணாந:
ஆக்ஷிப்ய உர: ச லக்ஷம்யா: ஸ்தந கலச கநத் குங்கும ஸ்தோமபங்காத்
தேவ: ஸ்ரீரங்கதாம கஜபதி குஷிதே வ்யாகுல: ஸ்தாத் புரோ ந:

பொருள் – கஜேந்த்ரன் கூக்குரல் இட்டபோது நடந்தது என்ன? திருவடிகளை எப்போதும் வருடியபடி உள்ள பிராட்டிகளின் தாமரை போன்ற திருக்கரங்களில் இருந்து அழகான தளிர் போன்ற திருவடிகளை இழுத்துக் கொண்டான்; ஆதிசேஷனில் இருந்து தனது திருமேனியை சட்டென்று விலக்கினான்; ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் அழகான ஸ்தனங்களில் தடவப்பட்டிருந்த குங்குமக் குழம்பில் இருந்து தனது திருமார்பை இழுத்துக் கொண்டான்; அவன் கண்கள் துடித்தன; தனது திருக்கண்கள் அலைமோதும்படியாக விழித்துப் பார்த்தான்; தனது நிலை குலைந்து நின்றான் – இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமான், அது போன்ற காட்சியுடனேயே நமது கண்கள் முன்பாக எழுந்தருளுவானாக.

57. அதந்த்ரித சமூபதி ப்ரஹித ஹஸ்தம் அஸ்வீக்ருத
ப்ரணீத மணிபாதுகம் கிம் இதி ச ஆகுல அந்த:புரம்
அவாஹந பரிஷ்க்ரியம் பதகராஜம் ஆரோஹத:
கரிப்ரவர ப்ரும்ஹிதே பகவத: த்வராயை நம:

பொருள் – கஜேந்தரனின் கூக்குரலானது பெரியபெருமாளின் செவியில் விழுந்தவுடன் ஏற்பட்டது என்ன? ஸேனைமுதலியார் கைகொடுத்ததைக் காணவில்லை; ரத்னக்கற்கள் பதிக்கப்பட்ட பாதுகைகளை சாற்றிக் கொள்ளவில்லை; “என்ன இது” என்று பிராட்டிமார்கள் திகைத்துப் போய் நின்றனர்; வாகனங்களில் செல்லும் ஆயுத்தங்கள் ஏதும் நிகழவில்லை; கருடவாகனத்திலும் செல்லவில்லை – இப்படியாக இருந்த நம்பெருமாளின் பதற்றத்திற்கும் வேகத்திற்கும் எனது நமஸ்காரங்கள்.

விளக்கம் – இங்கு நம்பெருமாள் கஜேந்தரனைக் காக்க ஓடிய அவனது உயர்ந்த குணங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்யவில்லை. மாறாக, அவன் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடினான் அல்லவா? அந்த வேகத்திற்கு நமஸ்காரம் என்றார். நம்பெருமாள் புறப்பாடு காணும்போது ஸேனை முதலியார் முன்பாக கைகொடுத்து வழி நடத்தல் முறையாகும். இது நடைபெறவில்லை, ஸேனை முதலியாருக்காக இவன் காத்திருக்கப் பொறுமையில்லை. திருவடிகளில் பாதுகைகளைச் சாற்றிக் கொள்ள இவனுக்குப் பொறுமையில்லை. கருடன் வரும்வரை காத்திருக்கவும் பொறுமை இல்லை.

58. யம் பச்யந் விச்வ துர்யாம் தியம் அஸக்ருத் அதோ மந்தாரம் மந்யமாந:

ஹுங்கார ஆஸ்பாலந அங்க்ரி ப்ரஹதிபி: தம் தார்சுடியம் அத்யக்ஷிப: த்வம்

கிஞ்ச உதஞ்சந் உதஸ்தா: தமத கஜபதே: ப்ரும்ஹிதே ஜ்ரும்பமானே

தேவ! ஸ்ரீரங்கபந்தோ! ப்ரணமதி ஹி ஜநே காந்திசீகீ தசா தே

பொருள் – திருவரங்கத்தின் பந்துவாக உள்ள பெரியபெருமாளே! கஜேந்தரனின் கூக்குரல் மேலும் அதிகரிக்கவே, நீ பெரியதிருவடியான கருடனை நோக்கினாய். சிறிதும் ஓய்வில்லாமல், அனைத்து உலகங்களையும் நியமித்தபடி உள்ள உனது ஸத்ய ஸங்கல்பத்தைக் காட்டிலும் விரைவாகச் செல்ல கருடன் முனைந்தான். அந்த வேகமும் போதாது என்று பார்த்த நீ கருடனை இன்னமும் விரைந்து செல்லும்படி அதட்டியும், திருகரங்களால் தட்டியும், திருவடிகளால் உதைத்தபடியும் இருந்தாய். அதன் பின்னரும் அவன் வேகம் கண்டு த்ருப்தி கொள்ளாமல், அவனையும் உனது திருக்கரங்களால் தூக்கியபடி சென்றாய். இதனைக் காணும்போது, அடியார்களைக் காக்கும் விஷயத்தின் உனது நிலையானது, “எங்கு செல்கிறோம்” என்று புரியாமல் ஓடுபவனைப் போன்று உள்ளது.

விளக்கம் – எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்தினுடைய வேகமானது மனதி வேகத்தைக் காட்டிலும் பலமடங்கு அதிகமானது. அந்த ஸங்கல்பத்தின் வேகத்தைக் காட்டிலும் தான் வேகமாகச் செல்லவேண்டும் என்று கருடன் எண்ணினான். ஆனால் அந்த வேகமும் குறைவே என்பது பெரியபெருமானின் எண்ணமாக இருந்தது. இதனால் கருடனைப் பலமாக அதட்டியபடி சென்றான். அப்படியும் கருடனின் வேகம் குறைவு என்று எண்ணிய பெரியபெருமான் கருடனைத் தானே தூக்கியபடி வேகமாகச் சென்றான் என்றார். இதன் மூலம் அவன் அடியார்களைக் காக்கச் செல்லும் வேகம் உணர்த்தப்பட்டது.

59. ஸ்ரீரங்கேசய! சரணம் மம அஸி வாத்யா
வ்யாலோலத் கமல தடாக தாண்டவேந
ஸரக் பூஷா அம்பரம் அயதாயதம் ததாந:
திக் மாம் இதி அநுகஜகர்ஜம் ஆஜகந்த

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! கஜேந்த்ரனின் கூக்குரலைக் கேட்டவுடன், “அடடா! கெட்டோமே”, என்று நொந்து கொண்டாய். திருமாலை மற்றும் உள்ள திருவாபரணங்கள் இடம் மாறி அணிந்து கொண்டவனாகப் புறப்பட்டாய். மிகப் பலத்த காற்றால் அலைக்கழிக்கப்படும் தாமரைக் குளம் போன்று, கலக்கத்துடன் உள்ள திருமுகம் கொண்டவனாக நீ அங்கு சென்றாய். இப்படிப்பட்ட நீ அடியேனுக்கு ஏற்ற புகலிடமாக உள்ளாய்.

60. மீந்தநு: த்வம் நாவி நிதாய ஸ்திர சர பரிகரம் அநுமநு பகவந்
வேதஸநாபி ஸ்வோக்தி விநோதை: அகலித லய பயலவம் அமும் அவஹ:

பொருள் – பெரியபெருமானே! ப்ரளய உண்டானபோது நீ மீனாக உருவம் எடுத்துக் கொண்டாய். அப்போது மநுமஹரிஷி என்பவரிடம் (இவர் ஸத்யவ்ரதன் என்றும் கூறப்படுவார்) ஒரு கப்பலில் அமருமாறு கட்டளையிட்டு, அந்தக் கப்பலில் அனைத்து விதமான உயிர்களையும் வைத்தாய். பின்னர் வேதமே வடிவமாக உள்ள உனது மாயை நிரம்பிய சொற்களால், ப்ரளய பயம் ஏதும் சிறிதும் இல்லாமல் மேலே கூறப்பட்டபடியான செயல்களைச் செய்தாய்.

விளக்கம் – இந்தச் ச்லோகம் தொடங்கி ச்லோகம் 73-வரை எம்பெருமானின் தசாவதாரங்களைக் கூறுகிறார். இங்கு முதலில் மத்ஸ்ய அவதாரத்தைக் கூறுகிறார். ஸத்யவ்ரதர் என்பவரிடம் மீனாக வந்த எம்பெருமான் அவரிடம், “இன்னம் ஏழு நாட்களில் அனைத்து உலகங்களும் மூழ்கிவிடும்”, எனக்கூறி, அவரை ஒரு கப்பலில் அமரவைத்து, அவருடன் அனைத்து உயிர்களையும், மரங்களையும் வைத்தான்.

61. ஸ்ரீநயநாப உத்பாஸுர தீர்க்க ப்ரவிபுல ஸ்ருசிர சுசி சிசிரவபு:

பசுநிகீர்ண உத்கீர்ண மஹாப்தி: ஸ்தல ஜல விஹரண ரதகதி: அசர:

பொருள் – (மச்சாவதாரம்) திருவரங்கனே! மத்ஸ்யமூர்த்தியாக நின்ற நீ எப்படி இருந்தாய் என்றால் - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் அழகான திருக்கண்கள் போன்றும், நீண்டதாகவும், பரந்ததாகவும், மிகவும் அழகானதாகவும், தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாததாகவும், குளிர்ந்ததாகவும் ஆகிய திருமேனியுடன் காணப்பட்டாய். உனது இறகுகள் மூலம் கடலை உட்கொண்டும், வெளியிட்டும் நின்றாய். இப்படியாகத் தரையிலும் நீரிலும் மிகவும் மகிழ்வுடன் விளையாடி உலவினாய்.

62. சுகர்த்த ஸ்ரீரங்கிந் நிகில ஜகத் ஆதாரகமட:

பவந் தர்மாந் கூர்ம: புந: அம்ருத மந்தாசல தர:

ஜகந்த ச்ரேய: த்வம் மரகத சிலா பீட லலித:

ஜலாத் உத்யத் லக்ஷமீ பத கிஸலய ந்யாஸ ஸுலபம்

பொருள் – (கூர்மாவதாரம்) ஸ்ரீரங்கநாதா! கூர்ம மூர்த்தியாக அவதரித்து அனைத்து உலகங்களுக்கும் ஆதாரமாக நின்று, அனைத்து தர்மங்களையும் அருளிச்செய்தாய். அமிர்தம் பெறுவதற்காக மந்த்ர மலையை தாங்குகின்ற ஆமையாக நின்றாய். உன்னை அந்தக் கூர்ம வடிவில் காணும்போது, மரகத கல்லால் செய்யப்பட்ட ஆசனம் (இருக்கை) போன்று இருந்தாய். திருப்பாற்கடலில் இருந்து அவதரித்த ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் தளிர் போன்ற அழகான திருவடிகளை வைப்பதற்கு ஏற்ற பீடமாக இந்த ஆசனம் இருந்தது.

63. ஹ்ருதி ஸுரரிபோ: தம்ஷ்ட்ரா உத்காதே சுஷிபந் ப்ரளய அர்ணவம்

சுஷிதி குச தடம் அர்ச்சந் தைத்ய அஸ்ர குங்கும சர்ச்சயா

ஸ்புட துத ஸடா ப்ராம்யத் ப்ரஹ்ம ஸ்தவ உந்முக ப்ரும்ஹித:

சரணம் அஸி மே ரங்கிந்! த்வம் மூலகோல தநு: பவந்

பொருள் – (வராக அவதாரம்) திருவரங்கா! ஆதிவராஹ மூர்த்தியாக நின்ற நீ, உனது கோரைப் பற்கள் மூலம் ஹிரண்யாசுஷினின் மார்பைப் பிளந்தாய். அப்படிப் பிளந்த அவன் மார்பில் ப்ரளய ஸமுத்திரத்தை நிரப்பினாய். அந்த ஹிரண்யாசுஷினின் இரத்தம் என்னும் குங்குமச் சாறு கொண்டு பூமாதேவியின் ஸ்தனங்களில் பூசி அலங்கரித்தாய். காண்பவர்கள் அஞ்சும்படியாகப் பிடரி மயிரை உதறியபடி நின்றாய். உன்னை இப்படிக்கண்ட நான்முகன் உன்னைக் குறித்துத் துதிபாடினான். அந்தத் துதிகள் மென்மையாக இருந்தன – அவற்றுக்கு எதிர்மறையாக கர்ஜனை செய்தபடி நீ நின்றாய். இப்படிப்பட்ட நீயே அடியேன் புகல்வதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ளாய்.

64. ந்ருஹரி: தசயோ: பச்யந் ஒளத்பத்திகம் கடநா அற்புதம்
 நரம் உத ஹரிம் த்ருஷ்ட்வா ஏகைகம் ஸமுத்விஜதே ஜந:
 இதி கில ஸிதாசுஷீர ந்யாயேந ஸங்கமித அங்கம்
 ஸ்புடஸட மஹா தம்ஷ்ட்ரம் ரங்கேந்த்ர ஸிம்ஹம் உபாஸ்மஹே

பொருள் – (ந்ருஸிம்ஹ அவதாரம் – மூன்று ச்லோகங்கள்) மனித உருவம், சிங்க உருவம் ஆகிய இரண்டின் இயற்கையாக உள்ள அழகானது இந்தச் சேர்த்தி மூலம் அற்புதமான அழகாக இருந்தது. இப்படி ஓர் சேர்த்தியழகைக் கண்ட மக்கள், இனி தனியாக மனித வடிவத்தையோ அல்லது சிங்க வடிவத்தையோ கண்டால் வெறுப்பு கொள்ளும்படியாக இந்த சேர்த்தியழகு விளங்கியது. பாலையும் சர்க்கரையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து போன்று இரண்டு அழகான வடிவங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து நின்றவனும், அழகான பிடரி முடிகள் கொண்டவனும், மிகப் பெரிய கோரைப் பற்கள் உடையவனும் ஆகிய திருவரங்கச் சிங்கத்தை நாம் உபாஸிக்கிறோம்.

65. த்விஷாண த்வேஷ உத்யத் நயநவாவஹ்நி ப்ரசமந
 ப்ரமத் லக்ஷ்மீ வக்த்ர ப்ரஹித மதுகண்டுஷ ஸுஷமை:
 நக ஸுஷண்ண அராதிஷுதஜ படலை: ஆப்லுதஸடா
 ச்சடாஸ்கந்த: ருந்தே துரிதம் இஹ பும்ஸ்பஞ்சவதந:

பொருள் – திருவரங்கனே! உனது அடியார்களுக்கு விரோதியாக உள்ள ஹிரண்யனின் மீது கொண்ட கோபம் காரணமாக உனது திருக்கண்களில் பெரும் நெருப்பு உண்டானது. அந்தத் தீயை அணைக்க ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் பெரும் பரபரப்பு அடைந்தாள். தனது திருவாயில் மென்று கொண்டிருந்த தாம்பூலத்தை, அந்தத் தீயை அணைக்கும்விதமாக உமிழ்ந்தாள். அந்தத் தாம்பூலம் உனது நகங்களில் இரத்தம் போன்று காணப்பட்டது. அந்த நகங்களால் பிளக்கப்பட்ட ஹிரண்யனின் உடலில் இருந்து பொங்கிய இரத்தம் கொண்டு உனது பிடரிமயிர்கள் நனைந்தன. இந்த மயிர்க்கற்றைகளுடன் கூடிய திருத்தோள்களை உடைய நரஸிம்ஹன், இந்தப் பெரியகோயிலில் நமது பாவங்களை விலக்கியபடி உள்ளான்.

66. நகாக்ர க்ரஸ்தேபி த்விஷதி நிஜபக்த த்ருஹி ருஷ:
 ப்ரகர்ஷாத் விஷ்ணுத்வ த்விசுண பரிணாஹ உத்கட தநு:
 விருத்தே வையக்ரீ ஸிகடித ஸமாநாதி கரணே
 ந்ருஸிம்ஹத்வே பிப்ரத் வரத! பிபராமாஸித

பொருள் – மோஷும் அளிக்கும் பெரியபெருமாளே! ஒன்று சேராதவையாக உள்ளபோதிலும், அடியார்களின் பகைவனான ஹிரண்யனை அழிக்கவேண்டும் என்பதற்காக, மனிதனும்-சிங்கமும் கலந்த உருவத்தை மிகவும் நேர்த்தியாகக் கலந்து

எடுத்து நின்றாய். உனது அடியார்களின் விரோதியான ஹிரண்யன் உனது கூரிய நகத்தால் பிளக்கப்பட்டு அழிந்தான் என்றாலும் உனது சீற்றம் மிகுந்தபடியே இருந்தது. மந்த்ரங்களில் கூறப்படும் மஹாவிஷ்ணு என்னும் பதத்திற்கு உள்ள மேன்மையைக் காட்டிலும் இரட்டிப்பு பெருமையும் பயங்கரமும் உடையதாய் உனது திருமேனி காணப்பட்டது. இதனைக் கொண்டு அல்லவா நீ உலகத்தை நிர்வாகம் செய்தாய்!

67. தைத்ய ஒளதார்ய இந்த்ர யாச்ஞா விஹதிம் அபநயந் வாமந: அர்த்தீ த்வம் ஆஸீ:
 விக்ராந்தே பாதபத்மே த்ரிஜகத் அணுஸமம் பாம்ஸூலீ க்ருத்ய லில்யே
 நாபீபத்மச்ச மாநக்ஷமம் இவ புவநக்ராமம் அந்யம் ஸிஸ்ருக்ஷா:
 தஸ்தௌ ரங்கேந்ந்ர! வ்ருத்தே தவ ஜயமுகர: டிண்டிம: தத்ர வேத:

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! மஹாபலியின் தாராள குணம், இந்த்ரனின் யாசகத் தன்மை ஆகிய இரண்டையும் வெளிப்படுத்த எண்ணிய நீ வாமனனாகத் திருஅவதாரம் எடுத்தாய்; எடுத்து யாசகம் எடுப்பவனாக நின்றாய். அப்போது மூன்று உலகங்களும் த்ரிவிக்ரமனான உன் முன்பு சிறு அணுக்கள் போன்று தோற்றம் அளித்தன. அவை உனது திருவடிகளில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த துகள்களோ என்னும்படி காணப்பட்டன. அப்போது உனது திருநாபிக்கமலம் எப்படி இருந்தது என்றால் – இவற்றைத் தவிர அளப்பதற்கு வேறு இல்லை, ஆகவே மேலும் சில உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்போம் - என்று எண்ணியது போன்று காணப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட உனது த்ரிவிக்ரம அவதாரத்திற்கு விஜய ஒலி எழுப்புவதற்காக வேதகோஷங்களே பறையாக நின்றன.

68. பவாந் ராமோ பூத்வா பரசுபரிகர்மா ப்ருகு குலாத்
 அலாவீத் பூபாலாந் பித்ருகணம் அதார்ப்ஸீத் தத் அஸ்ருஜா
 புவோ பார ஆக்ராந்தம் லகு தலம் உபாசீக்ல்பத்
 த்விஷாம் உக்ரம்ப்ச்ய: அபி அநக! மம மாஜீகணத் அகம்

பொருள் – தோஷங்கள் இல்லாத திருவரங்கா! ப்ருகு குலத்தில் பரசுராமனாக திருஅவதாரம் செய்து, மழு ஆயுதம் ஏந்தி, தீமைகள் செய்த சூத்ரியர்களை அறுத்துத் தள்ளினாய். அந்த அரசர்களின் இரத்தம் கொண்டு பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்தாய். இப்படியாக அந்த அரசர்களை அழித்ததன் மூலம், மிகுந்த பாரத்துடன் தவித்த இந்தப் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தாய். இப்படியாக நீ விரோதிகளுக்கு மிகவும் பயங்கரமானவனாக இருந்தாய். ஆயினும் அடியேனின் பாவங்களை நீ பெரிதுபடுத்த வேண்டாம்.

69. மநுஜஸமயம் க்ருத்வா நாத அவதேரித பத்மயா
 க்வசந விபிநே ஸா சேத் அந்தர்த்தி நர்ம விநிர்மமே
 கிம் அத ஜலதம் பத்த்வா ரசஷ: விதி ஈச வர உத்ததம்
 பலிமுககுல உச்சிஷ்டம் குர்வந் ரிபும் நிரபத்ரய:

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! மனிதனாகப் பிறக்க வேண்டும் என்று அனைவருக்கும் நன்மை அளிக்கும் திருஅவதாரம் எடுக்க நீ ஸங்கல்பம் கொண்டாய். இதற்காகப் பிராட்டியுடன் (இராமனாக) அவதரித்தாய். அப்போது சீதையான பிராட்டி அசோகவனம் என்னும் சோலையில் ஒளிந்து கொண்டு விளையாடும் விளையாட்டைச் செய்தாள். அவளை அடைவதற்காகக் கடலில் அணை கட்டினாய்; ப்ரம்மன் மற்றும் ருத்ரனால் வரம் அளிக்கப்பட்ட கர்வத்துடன் நின்ற அரக்கனான இராவணன் என்னும் விரோதியைக் காக்கைக் கூட்டம் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் போன்றவனாக்கி அழித்தாய். இது என்ன விளையாட்டு?

70. யத் த்யூதே விஜயாபதாந கணநா காளிங்க தந்த அங்குரை:
 யத் விச்லேஷலவ: அபி காலியபுவே கோலாஹலாயா அபவத்
 தூத்யேந அபி ச யஸ்ய கோபவநிதா: க்ருஷ்ண ஆகஸாம் வ்யஸ்மரந்
 தம் த்வாம் சேஷம க்ருஷீ வலம் ஹலதரம் ரங்கேச! பக்தாஸ்மஹே

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! உன்னுடைய பலராம அவதாரத்தின்போது, களிங்க அரசனுடன் விளையாடிய சூதாட்டத்தில் நீ எத்தனை முறை வென்றாய் என, அந்த அரசனின் பல் கொண்டு பார்க்கப்பட்டது அன்றோ? நீ கண்ணனாக அவதாரம் செய்தபோது பலராமனுடன் சில நொடிகள் பிரிந்திருந்து என்ற செயலானது, காளியன் என்னும் நாகத்தின் பிடியில் சிக்கியிருந்த பெரிய சுனையின் பொருட்டே ஆனது அன்றோ? பலராமனாகிய உனது தூது மூலமாகக் கண்ணனாகிய நீ, தங்களை வந்து காணவில்லை என்னும் குற்றத்தைக் கோபிகைகள் மறந்தனர் அன்றோ? இப்படிப்பட்டவரும், இந்த உலகில் உள்ள அடியார்களின் நன்மைக்காக உழவு செய்தவரும், கலப்பையைக் கொண்டவரும் ஆகிய பலராமனாகிய பெரியபெருமாளை அடைவோம்.

விளக்கம் – ஒருமுறை காளிங்க அரசனுடன் பலராமன் சூதாட்டம் ஆடினான். அப்போது காளிங்க அரசன் தோற்கும் ஒவ்வொரு முறையின்போதும், அவனது பற்களை ஒவ்வொன்றாகப் பலராமன் உதிர்த்தான். தான் எத்தனை ஆட்டங்கள் வென்றோம் என்று அறிய, உதிர்ந்த அந்தப் பற்களை எண்ணி அறிந்தான். இதுவே முதலில் கூறப்பட்டது.

71. ஆகண்டவாரிபர மந்தர மேக தேசயம்

பீதாம்பரம் கமல லோசந பஞ்சஹேதி
ப்ரஹ்ம ஸ்தநந்தயம் அயாசத தேவகீ த்வாம்
ஸ்ரீரங்ககாந்த! ஸுதகாம்யதி கா அபர ஏவம்

பொருள் – (இரண்டு ச்லோகங்கள் க்ருஷ்ணாவதாரம்) ஸ்ரீரங்கநாதா! கழுத்தளவு மழைநீர் கொண்டதும், அந்தப் பாரம் தாங்காமல் மெதுவாகச் செல்வதும் ஆகிய கார்கால மேகம் போன்ற நிறம்; பீதாம்பரத்தை அணிந்த நிலை; தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள்; பஞ்ச ஆயுதங்களுடன் கூடிய நிலை – இப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மான உன்னையே தனது குழந்தையாக, தேவகீ வேண்டி நின்றாள். இவளை விடுத்து வேறு யார் இவ்விதம் புத்திர பாக்கியம் வேண்டுவார்கள்?

72. சைல: அக்நிச்ச ஜலாம்பபூவ முநய: மூடாம்பபூவு: ஜடா:

ப்ராஜ்ஞாமாஸு: அகா: ஸகோபம் அம்ருதாமாஸு: மஹா ஆசீவிஷா:
கோவ்யாக்ரா: ஸஹஜாம் பபூவு: அபரே து அந்யாம்பபூவு: ப்ரபோ!
த்வம் தேஷு அந்யதமாம் பபூவித பவத் வேணு க்வண உந்மாதநே

பொருள் – திருவரங்கனே! கண்ணனாக நின்ற உனது வேணுகானத்தினால் ஏற்பட்ட மயக்கத்தில் நிகழ்ந்தது என்ன? மலைகளும், நெருப்பும் நீர் போன்று உருகி நின்றன. மதி நிறைந்த முனிவர்கள் மூடர்களாக நின்றனர். ஜடங்களாக நின்ற மரங்கள் அனைத்தும், இடையர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு பெரும் ஞானிகளாக மாறின. கொடிய விஷம் உடைய நாகங்கள் அனைத்தும் அமிர்தம் சுரக்கக் கூடியவை ஆயின. மாடுகளும், புலிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருக்கமாகப் பழகி நின்றன. இப்படியாகப் பலவும் வேறுபட்டவையாக நின்றன. இப்படியாக நின்ற அவையுள் நீயும் வேறுபட்டு நின்றாய்.

73. கல்கிதநு: தரணீம் லகயிஷ்யந் கலிகலுஷாந் விலுநாஸி புரா த்வம்

ரங்கநிகேத! லநீஹி லநீஹி இதி அகிலம் அருந்துதம் அத்ய லநீஹி

பொருள் – (கல்கி அவதாரத்தைக் கூறுகிறார்) திருவரங்கப் பெரியகோயிலை இருப்பிடமாகக் கொண்டு வாசம் செய்பவனே! கல்கியாக அவதாரம் எடுத்து, இந்தக் கலிகாலத்தில் உள்ள பாவம் செய்தவர்களை அடியுடன் அழிக்கப் போகிறாய். இப்படியாக நீ இந்தப் பூமியின் பாரத்தைக் குறைக்கப் போகிறாய். அத்தனை நாள் காத்து நிற்காமல் (கலிகாலம் முடியும்வரை), இன்றே இங்குள்ள கொடியவர்களை அழித்துவிட்டு, “இவற்றை அழித்தேன், அழித்தேன்”, என்று கூற வேண்டும்.

74. ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத் குண பரீவாஹ ஆத்மாநம் ஜந்மநாம்
ஸங்க்யா பெளம நிகேத நேஷு அபி குட குஞ்சேஷு ரங்கேச்வர!
அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சக பராநீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி:
பரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபி: தவ ததச் சீலாத் ஜட்பூயதே

பொருள் – திருவரங்கனே! உன்னுடைய குணங்களின் எண்ணிக்கை எல்லையற்று உள்ளது. அந்தக் குணங்களை வெளிப்படுத்தும் விதமாக உள்ள உனது திருஅவதாரங்களின் எண்ணிக்கையும் எல்லையற்று உள்ளது. இவை ஒரு புறம் இருக்கட்டும் (இவற்றை நான் பெரிதாக எண்ணவில்லை). ஆனால் – இந்தப் பூமியில் உள்ள கோயில்கள், வீடுகள், ஆசிரமங்கள் ஆகியவற்றில் ஆராதனை செய்யும்படியான அர்ச்சா விக்ரஹமாக, அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்பவனாக, அர்ச்சகரால் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் அனைத்து நிலைகளையும் ஏற்றுக் கொள்பவனாக மகிழ்வுடன் உள்ளாயே (இதுவல்லவா சிறப்பு)! இப்படியாக உள்ள உனது சீல குணத்தில்தான் ஈடுபடாதவர்களே இல்லை, அனைவரும் மயங்குகின்றனர்.

75. ஸ்ரீமத் வ்யோம நஸீம வாக்க்மநஸயோ: ஸர்வே அவதாரா: க்வசித்
காலே விச்வஜநீநம் ஏதத் இதி தீ: ஸ்ரீரங்கதாமந்யத
ஆர்த்த ஸ்வாகதிகை: க்ருபா கலுஷிதை: ஆலோகிதை: ஆர்த்ரயந்
விச்வ த்ராண விமர்சந ஸ்கலிதயா நித்ராஸி ஜாகர்யயா

பொருள் – பெரியபெருமானே! நீ உனது திருவுள்ளத்தில், “பரமபதம் என்பது வாக்காலும் மனதாலும் எளிதாக எட்ட முடியாததாக உள்ளது. ராம க்ருஷ்ண விபவ அவதாரங்கள் எப்போதோ ஒரு காலத்தில் நடந்து முடிந்துவிட்டன. நாம் இப்போது உள்ள அர்ச்சாவதாரமே இந்த உலகத்திற்கு நன்மை அளிக்கவல்லது”, என்று எண்ணினாய் போலும். அதனால்தான், திருவரங்கப் பெரியகோயிலில் - உன் மீது மிகவும் அன்பு கொண்ட அடியார்களைக் கண்டு திருக்கண்களால் குசலம் விசாரிப்பதும், அவர்கள் மீது கொண்ட கருணை காரணமாக அவர்கள் நிலை கண்டு இரங்கி அவர்களது குற்றங்களையும் குணங்களையும் காணாமல் இருப்பதும் ஆகிய உனது கடாசுஷம் மூலம் அவர்களின் துன்பங்களை நீக்கிக் குளிரவைத்தபடி உள்ளாய். இப்படியாக எப்போதும் இந்த உலகின் ரக்ஷணத்தை எண்ணியபடி, யோகநிதரையாக உள்ளபோதிலும் விழிப்பு நிலையான ஜாக்ரத் நிலையில் உள்ளபடி, திருக்கண்வளர்கிறாய்.

76. ஸர்க்காப்யாஸ விசாலயா நிஜதியா ஜாநந் அநந்தே சயம்
பாரத்யா ஸஹத்ரம்சாரரதயா ஸ்வாதீந ஸங்கீர்த்தந:
கல்பாந் ஏவ பஹூந் கமண்டலு கலத் கங்காப்லுத: அபூஜயத்
ப்ரஹ்மா த்வாம் முகலோசந அஞ்ஜலிபுடை: பத்மை: இவ ஆவர்ஜிதை:

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! அகஸ்த்திய முனிவரின் கமண்டலத்தில் இருந்து பெருகி ஓடிய காவேரியில் நான்முகன் நீராடினான் (அல்லது தனது கமண்டலத்தில் இருந்து பெருகிய கங்கையில் நீராடினான்). தனது ஸ்ருஷ்டியால் வந்த மலர்ச்சியால், பல கல்ப காலங்கள் அனைவருக்கும் எஜமானான உன்னை அவன் த்யானித்தபடி இருந்தான். தன்னுடைய மனைவியான ஸரஸ்வதி மூலம் பெற்ற ஸங்கீர்த்தன ஞானம் கொண்டு புருஷஸூக்தம் முதலானவையால் உன்னைத் துதித்தான். இதனால் பெற்ற தாமை போன்ற கண்கள், முகங்கள் மற்றும் அஞ்ஜலி எனக் குவித்த கரங்களால் உன்னை வணங்கியபடி நின்றான்.

விளக்கம் – இந்த ச்லோகம் தொடங்கி மூன்று ச்லோகங்களில் பெரியபெருமாள் ஸத்யலோகத்தில் இருந்து இங்கு வந்தமை குறித்துக் கூறுகிறார். முதலில் ப்ரம்மன் ஸத்யலோகத்தில் ஆராதனை செய்தமை பற்றி இந்தச் ச்லோகத்தில் கூறினார்.

77. மநுகுல மஹீபால வ்யாநம்ர மௌலி பரம்பரா

மணிமகரிகாரோசி: நீராஜித அங்க்ரி ஸரோருஹ:

ஸ்வயம் அத விபோ! ஸ்வேந ஸ்ரீரங்கதாமநி மைதிலீ

ரமண வபுஷா ஸ்வ அர்ஹாணி ஆராதநாநி அஸி லம்பித

பொருள் – பெரியபெருமானே! மநுகுலத்தில் உதித்த சக்ரவர்த்திகள் உனது திருவடிகளில் வணங்கியபடி இருந்தனர். அவ்விதம் அவர்கள் வணங்கியபோது, அவர்களின் க்ரீடங்களில் உள்ள மீன் வடிவத்தில் காணப்படும் இரத்தினக்கற்களின் ஒளியானது உனது தாமரை போன்ற திருவடிகளுக்கு ஆலத்தி கழிப்பது போன்று இருந்தன. அதன் பின்னர் சீதையின் நாயகனான ஸ்ரீராமன் தனது திருக்கரங்களால் உனக்குரிய ஆராதனைகளை, ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் செய்தபடி இருந்தான். இப்படியாக உனது ஆராதனையை உன்னாலேயே நீ அடைந்தாய்.

விளக்கம் – இந்த ச்லோகத்தில் ஸத்யலோகத்தில் இருந்து ஸ்ரீரங்கவிமானம் அயோத்திக்கு வந்தமை பற்றிக் கூறினார். அதனை இராமன் ஆராதனை செய்தது பற்றியும் விளக்கினார். ஸ்ரீரங்கநாதனே இராமனாக அவதரித்ததை விளக்கும் விதமாக - உனது ஆராதனையை உன்னாலேயே நீ அடைந்தாய் - என்று கூறியது காண்க.

78. மநு அந்வவாயே த்ருஹீணே ச தந்யே விபீஷணேந ஏவ புரஸ்க்ருதேந

குணை: தரித்ராணம் இமம் ஜநம் த்வம் மத்யேஸரித் நாத! ஸுகாகரோஷி

பொருள் – மநுகுலம், உயர்ந்த ப்ரம்மன் ஆகியோர் இருக்கும்போது, அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து, உனது திருவுள்ளத்தினால் விபீஷணன் மூலமாக திருக்காவேரியின் கரையை

அடைந்தாய். இவர்களைப் போன்று எந்தவிதமான குணங்களும் இல்லாத அடியேன் போன்றவர்களை நீ மகிழ்விக்கிறாய்.

விளக்கம் – இஷ்வாகு குலத்தில் இருந்து விபீஷணனுக்கு ஸ்ரீரங்கவிமானம் இராமனால் வழங்கப்பட்டது. அந்த விமானம் விபீஷணனால், பெரியபெருமாளின் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்ப திருவரங்கத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. இதனை வியந்து போற்றுகிறார்.

79. தேஜ: பரம் தத் ஸவிது: வரேண்யம் தாம்நா பரேண ஆப்ரணகாத் ஸுவர்ணம்
த்வாம் புண்டரீக ஈக்ஷணம் ஆமநந்தி ஸ்ரீரங்கநாதம் தம் உபாஸிஷீய

பொருள் – அழகியமணவாளா! சூரியனுக்கு மேன்மை அளிக்கக்கூடியதும், அந்தச் சூரியனை உபாஸிக்க ஏதுவாக உள்ளதும் ஆகிய அவனது தேஜஸ்ஸாக உன்னையே வேதங்கள் ஓதுகின்றன. மேலும், திருமுடி தொடக்கமாக திருநகக் கண்கள் வரை உன்னை ஸ்வர்ணமயமாகவும், அழகான தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனாகவும் ஓதுகின்றன. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதனான உன்னை நான் உபாஸிப்பேனாக.

விளக்கம் – ய ஏஷ: அந்தராதியே ஹிரண்யமய: புருஷோ – சூரியனின் உள்ளே ஸ்வர்ணமயமாக உள்ள புருஷன் யாரோ; கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணி – தாமரை போன்ற அழகான கண்கள் கொண்டவன் – என்று உபநிஷத்துக்கள் முழங்கியதை இங்கு கூறுகிறார்.

80. ஆத்மா அஸ்ய கந்து: பரிதஸ்துஷ: ச மித்ரஸ்ய சக்ஷு: வருணஸ்ய ச அக்நே:
லக்ஷ்மயா ஸஹ ஒளத்பத்திக காட பந்தம் பச்யேம ரங்கே சரதச் சதம் த்வாம்

பொருள் – பெரியபெருமாளே! கண்களில் புலப்படும் விலங்கு மற்றும் தாவர வஸ்துக்களுக்கு நீயே உயிராக உள்ளாய். சூரியன், வருணன், அக்நி போன்றவர்களுக்குக் கண்ணாக நீயே உள்ளாய். ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடன் எப்போதும் இடைவிடாது கூடி இருக்கின்றாய். இப்படிப்பட்ட உன்னைத் திருவரங்கத்திலே நூறாண்டுகள் இடைவிடாமல் வணங்கி நிற்போம்.

81. யஸ்ய அஸ்மி பத்யு: ந தம் அந்தரேமி ஸ்ரீரங்க துங்க ஆயதநே சயாநம்
ஸ்வபாவ தாஸ்யேந ச ய: அஹம் அஸ்மி ஸ ஸந யஜே ஜ்ஞாநமயை: மகை: தம்

பொருள் – எந்த ஒரு எம்பெருமானுக்கு நான் இயல்பாகவே அடிமையாக உள்ளேனோ, எந்த ஒரு எம்பெருமான் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்வளர்கிறானோ, அந்தப்

பெரியபெருமாளை நீங்கமாட்டேன். நான் இயல்பாகவே உள்ள அடிமைத்தனம் காரணமாக எவ்விதம் அடிமையாக உள்ளேனோ, அந்த அடிமையாகவே இருந்து கொண்டு, பெரியபெருமாளை ஞானம் என்னும் யாகம் கொண்டு ஆராதிப்பேன்.

82. ஆயு: ப்ரஜாநாம் அம்ருதம் ஸுராணாம்
ரங்கேச்வரம் த்வாம் சரணம் ப்ரபத்யே
மாம் ப்ரஹ்மணே அஸ்மை மஹஸே
ததர்த்தம் ப்ரத்யஞ்சம் ஏநம் யுநஜை பரஸ்மை

பொருள் – திருவரங்கா! இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் ரக்ஷகனாகவும், தேவர்களால் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ளவனாகவும், திருவரங்கத்தின் தலைவனாகவும் உள்ள உன்னைச் சரணம் அடைகிறேன். பரப்ரஹ்மமாகவும், தேஜோமயமாகவும் உள்ள பெரியபெருமாளின் பொருட்டு – அவனது அடிமையான ஜீவாத்மாவாகிய நான் என்னை அவனுக்குக் கொடுப்பேனாக.

83. ஆர்த்திம் திதீர்ஷுரத ரங்கபதே தநாயந்
ஆத்மம்பரி: விவிதிஷு: நிஜதாஸ்ய காம்யந்
ஜ்ஞாநீ இதி அமுந் ஸமமதா: ஸமம்
அத்யுதாராந் கீதாஸு தேவ பவத் ஆச்ரயண உபகாராந்

பொருள் – திருவரங்கனே! செல்வங்களை இழந்து அவற்றை மீண்டும் அடைய எண்ணுபவர்கள் (ஆர்த்தர்கள்), புதியதாகச் செல்வம் பெற எண்ணுபவர்கள், ஆத்மாவின் உண்மையான தன்மையை அறிந்து கொள்ள எண்ணுபவர்கள், ஆத்மாவைப் பற்றி அறிந்து, அந்த ஆத்மாவின் இயல்பான தன்மையாகிய "ஆத்மா பரம்பொருளுக்கே அடிமை" என்று இருக்கும் ஞானிகள் ஆகியோர் தங்கள் விருப்பங்களுக்கு உன்னை அடிபணிவதையே மார்க்கம் என்று கொள்கின்றனர். இப்படியாகப் புண்ணியம் செய்த இவர்களைப் பற்றித் தெளிவாக வேறுபடுத்தி, ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் கூற திருவுள்ளம் கொண்டாய் போலும்.

விளக்கம் – ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (7-16) – சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிந: அர்ஜுந: ஆர்த்த: ஜிஜ்ஞாஸு: அர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப – புண்ணியம் நிறைந்தவர்கள் நான்கு வகைப்படுவர். இவர்கள் என்னையே சரணம் என்று புழுந்து என்னை உபாஸிக்கின்றனர். இவர்கள் – செல்வம் இழந்து வருத்தத்தில் உள்ளவர்கள், ஞானம் பெற விரும்புவவர்கள், செல்வம் பெற விரும்புவவர்கள் மற்றும் என்னை உணர்ந்தவர்கள் ஆவர் – என்று கண்ணன் கூறியதை இங்கு அருளிச்செய்தார்.

84. நித்யம் காம்யம் பரம் அபி கதிசித் த்வயி அத்யாத்ம ஸ்வமதிபி: அமமா:
ந்யஸ்ய அஸங்கா விததி விஹிதம் ஸ்ரீரங்க இந்தோ! விததி ந ச தே

பொருள் – ஸ்ரீரங்கத்தின் சந்த்ரனே! ஒரு சிலர் தங்களின் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உண்டான ஞானம் காரணமாக மமகாரம் அற்றவர்களாக, கர்மபலனில் தொடர்பு கொள்ளாதவர்களாக, உன்னிடம் தாங்கள் செய்யும் கர்மங்களை வைத்து வாழ்கின்றனர். இவர்கள் நித்ய கர்மம், காம்ய கர்மம் மற்றும் நைமித்திக கர்மம் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் கர்மங்களை இயற்றியவர்களாகிறார்கள். ஆனால் பற்று வைக்காத காரணத்தால், அவற்றை இயற்றாதவர்கள் என்றும் ஆகிறார்கள்.

விளக்கம் – உண்மையில் இவர்கள் கர்மங்கள் இயற்றியபோதிலும், அந்தப் பலன்களில் பற்று வைக்காத காரணத்தினால், அந்தக் கர்மங்கள் இவர்களைப் பந்தப்படுத்துவதில்லை. ஆக இவர்கள் கர்மங்கள் இயற்றியபோதிலும், இயற்றாதவர்கள் என்றே ஆகிறது.

85. ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம் பஞ்சவிம்சம் பராச:
ஸஞ்சக்ஷாணா: தத்வராசே: விவிச்ய
யுஜ்ஞாநாச்சர்த்தம்பராயாம் ஸ்வபுத்தௌ
ஸ்வம் வா த்வாம் வா ரங்கநாத ஆப்நுவந்தி

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! ஒரு சிலர், தானாகவே ப்ரகாசிக்கும் தன்மை கொண்ட ஜீவாத்மாவை மற்ற தத்துவங்களிலிருந்து பிரித்து அறிந்து, இந்த ஆத்மாவை இருபத்துஐந்தாவது தத்துவமாக உணர்கின்றனர். சந்தேகத்துடன் கூடிய ஞானம், தவறாக எதனையும் அறிகின்ற ஞானம் ஆகியவற்றை கைவிட்டவர்களாக, உண்மையான அறிவுடன் கூடியவர்களாக, தங்களது புத்தியில் ஜீவாத்மாவை நிலைநிறுத்தி த்யானிக்கின்றனர். இவர்கள் தங்களது ஆத்மாவின் அனுபவம் கிட்டப்பெறுகின்றனர். ஆனால் ஒரு சிலர் உண்மையே த்யானித்து, உனது அனுபவத்தை அடைகின்றனர்.

விளக்கம் – இருபத்துஐந்தாவது தத்துவம் என்பது என்ன? ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தந்மாத்ரைகள், ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து கர்ம இந்த்ரியங்கள், ஐந்து ஞான இந்த்ரியங்கள், மனம் ஆகிய இருபத்துநாலு தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஜீவனே இருபத்துஐந்தாவது தத்துவம் எனப்படுகிறான். ஆத்ம அனுபவம் என்பது கைவல்யம் ஆகும்.

86. அத ம்ருதித கஷாயா: கேசித் ஆஜாந தாஸ்ய
த்வரித சிதிலசித்தா: கீர்த்தி சிந்தா நமஸ்யா:
விததி நநு பாரம் பக்திநிக்நா: லபந்தே த்வயி கில
ததமே த்வம் தேஷு ரங்கேந்த்ர கிம் தத்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! ஒரு சிலர் தங்களது பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவர்களாக, இயல்பாகவே உள்ள கைங்கர்ய நிலையை உணர்ந்து உன்னைக் குறித்து எதற்கும் பதற்றம் கொண்டபடி உள்ளவர்களாக, உன்னை நினைத்தே உள்ளம் வாடியவர்களாக உள்ளார்கள். இவர்கள் உன்னைக் குறித்து ஸங்கீர்த்தநம், த்யானம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றைச் செய்தபடியே உள்ளனர். இதனால் பக்தி பரவசம் அடைந்து, மிகவும் உயர்ந்த இலக்காகவும் அடையத்தக்க இலக்காகவும் உள்ள உன்னை அடைகின்றனர். இவர்கள் உன்னிடம் எப்போதும் நிலைக்கின்றனர் என்பது உண்மை. ஆனால் இவர்களிடம் நீ எப்போதும் நிலையாக உள்ளாயாமே? இது எப்படி?

87. உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதி நியமந ஆத்யை: சித் அசிதௌ
ஸ்வம் உத்திச்ய ஸ்ரீமாந் இதி வததி வாக் ஒளபநிஷதீ
உபாய உபேயத்வே தத் இஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ
அத: த்வாம் ஸ்ரீரங்கேசய! சரணம் அவ்யாஜம் அபஜம்

பொருள் – திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவனே! உபநிஷத் வரிகள் என்ன கூறுகின்றன என்றால் – சேதனங்கள் மற்றும் அசேதனங்கள் ஆகியவற்றைப் படைத்தல், காத்தல், நியமித்தல் முதலானவற்றை எம்பெருமான் தனக்காகவே செய்கிறான் – என்பதாகும். எனவே அனைத்தாலும் அடையப்படும் இலக்காக நீயே உள்ளாய், அந்த இலக்கை அடையும் உபாயமாகவும் நீயே உள்ளாய். இப்படி இலக்காகவும், உபாயமாகவும் நீ உள்ளது உனது ஸ்வரூபமாகவே உள்ளது அன்றி, இவை உனது குணங்கள் அல்ல. இவ்விதம் நீயே இலக்காகவும், உபாயமாகவும் உள்ளதால், வேறு கதியில்லாமல் நான் உன்னையே சரணம் புகுந்தேன்.

88. படுநா ஏகவராடிகா இவ கல்ப்தா ஸ்தலயோ: காகணிகா ஸுவர்ண கோட்யோ:
பவமோக்ஷணயோ: த்வயா ஏவ ஜந்து: க்ரியதே ரங்கநிதே! த்வம் ஏவ பாஹி

பொருள் – திருவரங்கத்தின் அதிபதியே! ஒரு தேசத்தின் அரசன் மூலமாக ஒரு நாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவானது காலணா என்னும் மதிப்பும், சற்று காலம் கழித்து அதே வஸ்து ஒரு சவரன் தங்கத்தின் மதிப்பும் பெறக்கூடும். அந்த அரசனை யார் கேட்க இயலும்? இது போன்று, ஜீவன் உன்னால் ஸம்ஸாரத்திலும் ஆட்படுகிறான், முக்தியும் பெறுகிறான். உன்னைக் கேட்பது யார்? ஆகவே என்னை நீயே காக்க வேண்டும்.

89. ஜ்ஞாந க்ரியா பஜந ஸமத் அகிஞ்சந: அஹம்

இச்சா அதிகார சகந அநுசய அநபிஜ்ஞ:
ரங்கேச! பூர்ணவ்ருஜிந: சரணம் பவேதி
மௌர்க்க்யாத் ப்ரவீமி மநஸா விஷய ஆகுலேந

பொருள் – திருவரங்கனே! ஞானயோகம், கர்மயோகம், பக்தியோகம் முதலான உயர்ந்த செல்வங்கள் ஏதும் இல்லாதவனாக; முமுக்ஷுத்வம் (மோக்ஷ விருப்பம்), ப்ரபத்தியைச் செய்வதற்கும் சக்தி இல்லாதவனாக; எனக்கு உதவ வேறு யாராலும் இயலாது என்று அறியாதவனாக; சூழ்ந்துள்ள பாவக்குவியல்களை உடையவனாக நான் உள்ளேன். எனது மூர்க்கத்தனம் காரணமாக, மூர்க்கர்கள் கலங்கிய உள்ளத்துடன் பிதற்றுவது போன்று எனது உள்ளத்திடம், “திருவரங்கனைச் சரணம் புகுவாயாக”, என்று பிதற்றினேன்.

90. த்வயி ஸதி புருஷார்த்தே மத்பரே ச அஹம்

ஆத்மக்ஷயகர குஹநார்த்தாந் ச்ரத்ததத் ரங்கசந்த்ர
ஜநம் அகிலம் அஹம்யு: வஞ்சயாமி த்வத்
ஆத்ம ப்ரதிம பவத் அநந்ய ஜ்ஞாநிவத் தேசிக: ஸந்

பொருள் – திருவரங்கத்தின் சந்திரனே! அனைத்து விதமான புருஷார்த்தமாகவும், என்னைப் பெறுவதற்கு மிகவும் ஆவலாக உள்ளவனாகவும் நீ இருக்கிறாய். இப்படி உள்ளபோது நான் செய்வது என்ன? எனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு நாசத்தை ஏற்படுத்தவல்ல போலியான உலக விஷயங்களில் எனது மனதைத் திருப்பியும், அவற்றை மிகவும் விரும்பியும், அஹங்காரம் தலைக்கேறியவனாகவும் உள்ளேன். மேலும் - கீதையில் நீ அருளிச் செய்தபடி உனது ஆத்மாவாக உள்ள ஞானி நான் என்றும், உன்னை விட மாறுபடாத ஆசார்யன் நான் என்றும் அனைவருக்கும் கூறிக்கொண்டு, அவர்களை வஞ்சிப்பவனாகவும் உள்ளேன்.

91. அதிக்ராமந் ஆஜ்ஞாம் தவ விதி நிஷேதேஷு பவதே அபி

அபித்ருஹ்யந் வாக்தீக்ருதிபி: அபி பக்தாய ஸததம்
அஜாநந் ஜாநந் வா பவத் அஸஹநீய ஆகஸி ரத:
ஸஹிஷ்ணு த்வாத் ரங்கப்ரவண! தவ மாபூவம் அபர:

பொருள் – திருவரங்கத்தில் வாசம் செய்வதில் மகிழ்வுடன் உள்ள அரங்கா! க்ஷுத்ர தேவதைகளின் ஆணைகளை மீறுவது போல் அல்லாமல், உனது ஆணைகளான சாஸ்த்ரங்களையே மீறுபவனாகவும்; உனது விஷயத்திலும், உனது அடியார்கள் விஷயத்திலும் எனது வாக்காலும், மனதாலும், உடலாலும் தெரிந்தும் தெரியாமலும்

அபசாரங்கள் செய்பவனாகவும் உள்ளேன். இப்படியாக அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடிய உன்னாலும் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாத அபராதங்களைச் செய்தபோதிலும் மகிழ்வுடன் நான் உள்ளேன். இப்படியாக உள்ள நான், அனைத்தையும் பொறுக்கவல்ல ஸ்வபாவம் உடைய உன்னால் அநுக்ரஹிக்கப்படாமல் இருக்கப் போவதில்லை.

92. ப்ரகுபிதபுஜக பணாநாம் இவ விஷயாணாம் அஹம் சாயாம்
ஸதி தவ புஜ ஸுரவிடபி ப்ரச்சாயே ரங்கஜீவித! பஜாமி

பொருள் – திருவரங்கத்தின் பெரியகோயிலையே உனது உயிர் என எண்ணுபவனே! உன்னுடைய திருத்தோள்கள் கற்பகமரம் போன்று கேட்பதை அளிக்கவல்லதாக உள்ளன. இந்த நிழல் உள்ளபோது நான் செய்வது என்ன? சீறுகின்றதும், விஷம் உள்ளதும் அக்கிய பாம்பின் படத்தின் நிழல் போன்ற உலகவிஷயங்களில் ஒதுங்க முற்படுகிறேன்.

93. த்வத் ஸர்வசக்தே: அதிகா அஸ்மதாதே: கீடஸ்ய சக்தி: பத! ரங்கபந்தோ!
யத் த்வத் க்ருபாம் அபி அதி கோசகார ந்யாயாத் அஸௌ நச்யதி ஜீவநாசம்

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! என்னைப் போன்ற அற்பமான புழுக்களின் சக்தியானது, அனைத்துவிதமான சக்திகளையும் உடைய உனது சக்தியைக் காட்டிலும் அதிகமே ஆகும். எப்படி? நாங்கள் உன்னுடைய அபரிதமான கருணையை ஏற்காமல், அதனைத் தள்ளி, ஒரு பூச்சி போன்று எங்களை நாங்களே அழித்துக் கொள்கிறோமே! என்ன கொடுமை!

விளக்கம் – கோசகாரம் என்றால் ஒரு பூச்சியின் தன்மை. இந்தப் பூச்சியானது தனது வாயில் உண்டான நூலைக் கொண்டு, தனது கூட்டைக் கட்டிக் கொண்டு, அந்த கூட்டின் வாசலையும் அடைத்துவிடும் இயல்புடையதாகும். இது போன்றே, ஜீவனும் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்கிறான் என்று கருத்து.

94. ஸ்ரீரங்கேச! த்வத் குணாநாம் இவ அஸ்மத்
தோஷாணாம் க: பாரத்ருச்வா யத: அஹம்
ஓகே மோகோ தந்யவத் த்வத் குணாநாம்
த்ருஷ்ணா பூரம் வர்ஷதாம் நாஸ்மி பாத்ரம்

பொருள் – திருவரங்கா! உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு எல்லை கண்டவர்கள் யார் உள்ளனர்? அது போன்றே என்னுடைய தோஷங்களுக்கு எல்லை கண்டவர்கள் யார் உள்ளனர்? ஏன் இப்படிக் கூறுகிறேன் என்றால் – எத்தனை பெரிய வெள்ளமாக இருந்தாலும் ப்ரஹ்மராஷ்ட்ரம் முதலான பிசாசுகள் தங்கள் தாகத்தைத்

தீர்த்துக் கொள்ளாமல், மனிதர்களைக் கொண்டு தாகத்தை தீர்ப்பதிலேயே இருக்கும். இது போன்றே, என் மீது எத்தனை ஆசையுடன் உனது திருக்கல்யாண குணங்கள் என்னும் மழையை நீ பொழிந்தாலும், நான் அவற்றை ஏற்கும் பாத்திரமாக இருக்கவில்லையே!

95. த்வம் சேத் மநுஷ்ய ஆதிஷு ஜாயமாந: தத் கர்மபாகம் க்ருபயா உபபுங்ஷேஷ
ஸ்ரீரங்கசாயிந்! குசல இதராப்யாம் பூய: அபிபூயேமஹி கஸ்ய ஹேதோ:

பொருள் – திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவனே! நீ இந்த உலகில் இராமன், கண்ணன் என்று பல மனித அவதாரங்கள் எடுத்தாய். அப்படி எடுத்து, அந்தப் பிறவிகளுக்கு ஏற்ப உள்ள கர்மபலன்களை அனுபவித்தபடி நின்றாய். அப்படி நீ அனைத்தையும் அனுபவித்த பின்னர், நாங்கள் இத்தனை காலம் எந்தக் கர்மபலன்களால் பீடிக்கப்பட்டபடி உள்ளோம்?

96. ஷுமா ஸாபராதே அநுதாபிநி உபேயா
கதம் ஸாபராதே அபி த்ருப்தே மயி ஸ்யாத்
ததபி அத்ர ரங்காதிநாத அநுதாபவ்யபாயம்
ஷுமேத அதிவேலா ஷுமா தே

பொருள் – திருவரங்கா! உன்னுடைய பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் செய்தபோதிலும், “தவறு செய்துவிட்டோம்”, என்று வருந்தக் கூடியவனிடம் மட்டுமே செல்வதாகும். இவ்விதம் உள்ளபோது, பல குற்றங்களைச் செய்த பின்னரும், அதனைக் குறித்து வருந்தாமல் உள்ள என் போன்றவர்கள் குறித்து அந்தப் பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படி ஏற்படும்? எனக்கு அப்படி ஓர் எண்ணம் (நான் தவறு செய்தேன் என்று வந்தும் எண்ணம்) ஏற்படாவிட்டாலும், எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள உனது பொறுமையானது, என்னை மன்னித்துவிடும்.

97. பலிபுஜி சிசுபாலே தாத்ருக் ஆகஸ்கரே வா
குணலவஸஹ வாஸாத் த்வத் ஷுமா ஸங்குசந்தீ
மயி குண பரமாணு உதந்த சிந்தா அநபிஜ்ஞே
விஹரது வரத! அஸௌ ஸர்வதா ஸார்வபௌமீ

பொருள் – மோக்ஷ வரம் அளிக்கும் அழகியமணவாளா! எல்லையற்ற தவறுகளைச் செய்த காகாஸூரன், சிசுபாலன் முதலானவர்களிடம் (உனது திருநாமத்தை உச்சரித்தல்) என்னும் சிறிய அளவிலாவது நற்குணம் இருந்தது. இதனால் உனது பொறுமை அவர்கள் பக்கம் சென்றது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட நற்குணங்கள் என்னிடம் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் கிட்டாது. இப்படிப்பட்ட என் போன்றவர்களிடமும் உனது பொறுமையானது நிற்கவேண்டும்.

விளக்கம் – பல குற்றங்கள் செய்தாலும், சிறு அளவாவது நற்குணம் உள்ளது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் பக்கம் பொறுமையாக உள்ளது என்பது, அந்த நற்குணங்கள் காரணமாகவே என்றாகிறது. ஆனால் நற்குணமே சிறிதும் இல்லாத ஒருவனிடம் பொறுமையாக இருந்தால்தான், உண்மையிலேயே பொறுமை உள்ளது என்று கருத்து அல்லவோ? ஆக, சிசுபாலன் முதலானவர்களை பொறுத்துக் கொண்டதால் எம்பெருமானின் பொறுமைக்குப் பெருமை இல்லை, தன்னைப் போன்றவர்களை பொறுத்தால் மட்டுமே மெருமை என்றார்.

98. தயா பர வ்யஸந ஹரா பவவ்யதா ஸுகாயதே மம தத் அஹம் தயாதிக:

ததாபி அஸௌ ஸுகயதி துக்கம் இதி அத: தயஸ்வ மாம் குணமய ரங்கமந்திர

பொருள் – திருக்கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள பெரியபெருமானே! உன்னுடைய தயை என்னும் குணம் அனைவரது துன்பங்களையும் நீக்கவல்லதாக உள்ளது. ஆனால் நானோ ஸம்ஸாரத்தால் உண்டாகும் துன்பங்களை, எனது அறியாமை காரணமாக இன்பங்களாகவே எண்ணி வாழ்கிறேன். இதனால் நான் துன்பத்தில் இல்லை என்று எண்ணி உனது தயையானது என்னை அணுகாமல் உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது நீ, “இவன் தனது துன்பத்தை இன்பம் என்று மயங்கிக் கிடக்கிறானே”, என்று எண்ணி, என் மீது இரக்கம் காட்டவேண்டும்.

99. கர்ப்ப ஜந்ம ஜரா ம்ருதி க்லேச கர்மஷட் ஊர்மிக:

ச்வா இவ தேவவஷட் க்ருதம் த்வாம் ஸ்ரீய: அர்ஹம் அகாமயே

பொருள் – திருவரங்கனே! கர்ப்பத்தில் தோன்றியதன் மூலமாக உண்டாகக் கூடிய ஆறு வகையான மாற்றங்கள் (தோன்றுதல், வளர்தல் முதலான), வயோதிகம், மரணம் முதலான மாற்றங்களில் நான் சிக்கியபடி உள்ளேன். இப்படி உள்ளபோதும் நான் செய்வது என்ன? தேவர்களுக்காக வைக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை நாய் விரும்பி நிற்பது போன்று, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்கே உரியவனான உன்னை, நான் விரும்பி நிற்கிறேன்.

100. அநுக்ருத்ய பூர்வபும்ஸ: ரங்கநிதே! விநயடம்பத: அமுஷ்மாத்

சுந: இவ மம வரம் ருத்தே: உபபோக: த்வத் விதீர்ணயா:

பொருள் – ஸ்ரீரங்கத்தில் வாசம் செய்பவனே! எனது முன்னோர்கள் போன்று நான் உள்ளேன் என்று போலியாக உன்னிடம் குழைந்து நான் நிற்கலாம். ஆனால் அதனைவிட, நாய் போன்ற அடியேனுக்கு நீ அளித்த ஸம்ஸார வாழ்வையே களித்து நிற்பது நல்லது.

விளக்கம் – இங்கு போலியான பக்தியுடன் எம்பெருமான் முன்பாக நிற்பதைக் காட்டிலும், ஸம்ஸார இன்ப-துன்பங்களை அனுபவித்தபடி இருத்தல் நலமே என்றார். இவ்விதம் இருந்தால், ச்லோகம் 98-ல் கூறியது போன்று பெரியபெருமாளால் ரக்ஷிக்கப் படுவதற்கான வாய்ப்பு உண்டு.

101. ஸக்ருத் ப்ரபந்நாய தவ அஹம் அஸ்மி
இதி ஆயாசதே ச அபயதீக்ஷ மாணம்
த்வாம் அபி அபாஸ்ய அஹம் அஹம்பவாமி
ரங்கேச விஸ்ரம்ப விவேக ரேகாத்

பொருள் – திருவரங்கனே! உன்னை ஒருவன் ஒருமுறை சரணாகதி அடைந்தால் போதுமானது; உன்னிடம், “அடியேன் உனக்காகவே வாழ வேண்டும்”, என்று வேண்டினால் போதுமானது – இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அபயம் அளித்தல் என்னும் உறுதியுடன் நீ உள்ளாய். இப்படிப்பட்ட நிலையை கைவிட்டு, உன் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல், எது எனக்கு நன்மை-எது எனக்குத் தீமை என்று அறியாமல் அடியேன் இத்தனை அஹம்பாவத்துடன் உள்ளேன்.

102. தவ பர: அஹம் அகாரிஷி: தார்மிகை: சரணம் இதி அபி வாசம் உதையிரம்
இதி ஸஸாக்ஷிகயந் இதம் அத்ய மாம் குரு பரம் தவ ரங்கதுரந்தர

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! மிகவும் உன்னதமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட எனது ஆசார்யர்களால் உனக்கு எற்றவனாக அடியேன் ஆக்கப்பட்டேன். “சரணம் புகுந்தேன்”, என்று அடியேனின் வாய்விட்டுக் கூறினேன். இவற்றையே எனது கைம்முதலாகக் கொண்டு, அடியேனைக் காப்பது என்பது உனது பொறுப்பு என்று செய்து கொள்ளவேண்டும்.

103. தயா அந்யேஷாம் துக்க அப்ர ஸஹநம் அநந்ய: அஸி ஸகலை:
தயாநு: த்வம் நாத: ப்ரணமத் அபராதாந் அவிதுஷ:
க்ஷமா தே ரங்க இந்தோ! பவதி ந தராம் நாத! ந தமாம்
தவ ஒளதார்யம் யஸ்மாத் தவ விபவம் அர்த்திஸ்வம் அமதா:

பொருள் – திருவரங்கத்தில் சந்திரன் போன்று குளிர்சியாக உள்ளவனே! தயை என்னும் குணம் மற்றவர்களின் துன்பங்களைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளாத தன்மையாக இருக்கும். ஆனால் நீயே அனைவருடன் ஒன்றாகவே கலந்துள்ளாய். ஆகவே தயை என்பது இல்லை என்றே கூறவேண்டும். பொறுமை என்பது குற்றங்களைக் கண்டால், அதனைப் பொறுத்துக் கொள்வது ஆகும். ஆனால் உனது அடியார்களின் குற்றங்களை நீ

அறியாமலேயே உள்ளாய். ஆகவே உனக்குப் பொறுமை என்பதும் இல்லை எனலாம். ஓளதார்யம் என்பது மற்றவர்களுக்குத் தாராளமாக அளிப்பது என்பதாகும். ஆனால் உனது செல்வங்கள் முழுவதும் உனது அடியார்களுக்கே சொந்தம் என்று எண்ணியபடி நீ உள்ளாய். ஆகவே ஓளதார்யம் என்பது இல்லை என்றே கூற வேண்டும்.

விளக்கம் – ஒரு குணம் வெளிப்பட ஏதேனும் காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அந்தக் காரணம் இல்லை என்றால் குணம் வெளிப்படாது. வெளிப்படாமல் உள்ள குணம் என்பது இல்லை என்றே கூறத்தக்கது அல்லவா? இதனை இங்கு கூறுகிறார்.

104. குண துங்க தயா ரங்கபதே! ப்ருசநிம்நம் இமம் ஜநம் உந்நமய
யத் அபேக்ஷயம் அபேக்ஷிது: அஸ்ய ஹி தத் பரிபூரணம் ஈசிது: ஈச்வரதா

பொருள் – திருவரங்கத்தின் அதிபதியே! நான் மிகவும் பள்ளமானவனாக உள்ளேன். நன்னை உனது திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டு சரியான தளமாக நிரவ வேண்டும். உன்னிடம் யாசகம் பெற நிற்கும் அடியேனின் விருப்பம் என்ன என்று அறிந்து, அதனை நீ நிறைவேற்றுதல் என்பதே ஸர்வேச்வரனான உனக்கு ஈச்வரத்தன்மை என்றாகும்.

105. த்வம் மீந பாநீய நயேந கர்ம தீ பக்தி வைராக்ய ஜுஷ: பிபர்ஷி
ரங்கேச! மாம் பாஸி மிதம்பசம் யத் பாநீயசாலம் மருபுஷு தத் ஸ்யாத்

பொருள் – பெரியபெருமானே! அழகியமணவாளா! நம்பெருமானே! கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தி முதலான யோகங்கள் கைகூடியவர்களை நீ ரக்ஷிக்கிறாய். இச்செயல் மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பது போன்றதாகும் (இதனால் உனக்குப் பெருமை இல்லை). வேறு கதி இல்லாமலும், எந்த உபாயமும் இல்லாமலும் உள்ள என் போன்றவனை நீ ரக்ஷித்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பாலைவனத்தில் தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்த பெருமை உனக்கு உண்டாகும்.

ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் – உத்தர பாகம் ஸம்பூர்ணம்

திருவரங்கத் திவ்யதம்பதிகள் திருவடிகளே தஞ்சம்
தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்